

Staženo z portálu Eknihyzdarma.cz

Vladislav Vančura

Rozmarné léto

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Staré časy

Mnozí odvážlivci, kdys se octli na počátku velikolepého měsíce června, usedají do stínu platanů a jejich

urputné vzezření se stává mírným.
Hle, větroví a vysoký sloupec rtuti,
jeť se zdvíhá a opět klesá,
připomínajíc oddech spáče. Hle, kyv
slunečníku a tato tvář, kdysi hrůzná.
Ať poshová nos a odulý ret, jenť
vyrazil z obličeje tak prudce, ať se
mírní, neboť, probůh, město je
klidné.

Uprostřed říných polí je dosti
dvorců bílých ve smyslu národního
básnictví, z býčků jsou voli, jalovice
jsou stelné a ten tam je máj.

Pokud možno, buďte oděni bíle a

sed'te váhavě před svým hotelem. K
d'asu! Coť není

dosti dobrý příklad praotců, kteří se
přepásali a kabát na lokti krok co
krok se blíť k podjezdům sadů, aby
usedli na stoličku jiť připravenou?

Tehdy markytánky léta v kapotu, ve
střevících ploských a průdušných, ve
střevících, jeť

nezrývají cest, chodily muť od muť,
stolici od stolice a vyňavše blok z
vydutého kapsáře, trhaly lístek po
lístku. Chocholík jejich nosu se

zarděl, kdykoliv mluvily k svému
hosti řkouce:

„Dobrý den, pane. Není dnes krásné
jitro? Není vám vhod tato desátá
hodina, jeť právě

slétá se starobylé věže basiliky
svatého Vavřince? Domníváme se, že
čas propůjčuje více vděku než
cokoliv jiného, a vskutku, deset je
více než devět. Na tento chrám se
kdysi nadávalo velmi urputně, neboť
jej stavěl hýsek, který měl dosti
drzosti, aby pozměnil půdorys proti
pravidlu. Znaly jsme tohoto stavitele

a můžeme říci, že se nám líbil,
jakkoliv byl poněkud prostopášný.“

„Jakže, děl starý pán, tento kostel je
pochyben a proti předpisům dobrého
stavitelství? A tuto věc jsem
zpozoroval ať dnes!“

„Zpozoroval jste ji velmi správně,“
pravila dáma, „avšak uhodnete, že
tento můj klobouk sloužil devatero
sezón jako výstřední bouřlivák? Ach,
můj milý, on i basilika se vřily, a
jejich provinění se stala řádem světa.
Neboť, ať poznovu díím, čas
propůjčuje důstojnost i zrudám.“

Hola, hola! Nestojí tyto hovory za opakování? Přivádějí snad z míry potivý krok? Nejsou dosti pravdivé a nepáchnou téměř naprostou prostředností?

Lázeňské místo Krokovy vary

Na podivuhodné řece Orši leží město dobré pověsti a dobré vody. Voda vyvěrá na

stinných místech a devět
nejmohutnějších pramenů,
zachycených devaterou studnicí, je
označeno jmény devíti Múz. Jde o

lázně Krokovy Vary. „jde o město
otevřené, vystavené zpola z cihel,
zpola z bláta a z kamene, o město
pochybeného stavitelství a stálého
zdraví. Ha, říkává varský starosta,
snímaje karty, u nás se nezahálí. Hej
rup! naše osada v pospěchu a v
ušlechtilém závodění přichází k
červnu šestého měsíce nezpozdivši
se a vyčkávajíc pravidelné lhůty.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Nuže v těchto koninách účelnosti a
kvapícího času (ach, kdepak se

zhurta nestárne a kde je
obyvateľstvo, jehož prostriedky nejsou
posväceny) bylo niekoľik usedlostí a
něco majetku dosti starobylého. Byl
získán z největší části ve hře, jež se
nazývá MALÁ - VELKÁ nebo
MALÁ

BERE. Je to majetek poťehnaný a je
dobře spravován, neboť, namoutě,
zdejší měšťané

jsou kovaní kupci a nic jim
nepřekáží, že jsou Krokovy Vary
lázně jen deváté velikostí, nevhodné
oblačnosti, chabého záření

slunečního, neprosákavé půdy a
zřidel nikoliv vroucích. Necht' si!

Třebas nemá kanalisace, je to přece
město bodré a počestné. *Čas*

Kalendář more Gregoriano rudl
prvou nedělí červnovou a zněly
veliké zvony. Čas šel

vpřed rychlým krokem jako tomu
bývá vřdy ve chvílích prázdně a o
velikých svátcích. Blížila se hodina
osmá, hodina, o níž se vypráví, že je
to čenich smečky denního času a že
vás vyslídí, stůj co stůj.

Stáří a poloha ústavu Antonína Důry

V tuto chvíli zpěvem a rozmarnou
hrou byl počat děj tohoto vypravován
v plovoucím

domě

Důrově. Prám Antonínův, na němž
jsou zbudovány lehké stavby
plovárenské, jest

upoután, kde se hřbet Orše poněkud
čerí, větře písčinu zvící padesáti
sáhů. V těchto místech břeh směrem
k městu je pokryt vrbinami,
končícími se před zahradami jirchářů

a výrobců oplátek.

Zarůstá příliš každého léta,
zachováváje vzhled jeřatosti téměř
neušlechtilé. Nikdo jich neštípí, a
těm, kdo jdou k řece, nezbyvá ne
maličko stezek, ťel, úzkých. Na
počátku cest je zarařeno po tyči
zhruba omalované, jeř, jako oslice
sedlo, nese nápis: Říční lázně.

„Ach ovšem,“ děl purkrabí, jemuž se
kdysi v století čtrnáctém namanulo
jednati zpříma,

„ach ovšem, koupejme se!“ Řka to,

prošel křovisky až k písčině a vykonal, co byl již řekl.

Od těch dob, pokud paměť sahá, se užívalo těchto míst podle jejich určení. *Antonín Důra* Dozpívav svoji písničku, veliký Antonín složil ruce na zádech a maní dýchal na kuličku teploměru. Sloupec téměř neúplatný sotva se pohnul a Důra znamenaje tuto řádnost měl několik myšlenek, jež se vystřídaly v sledu míšených karet.

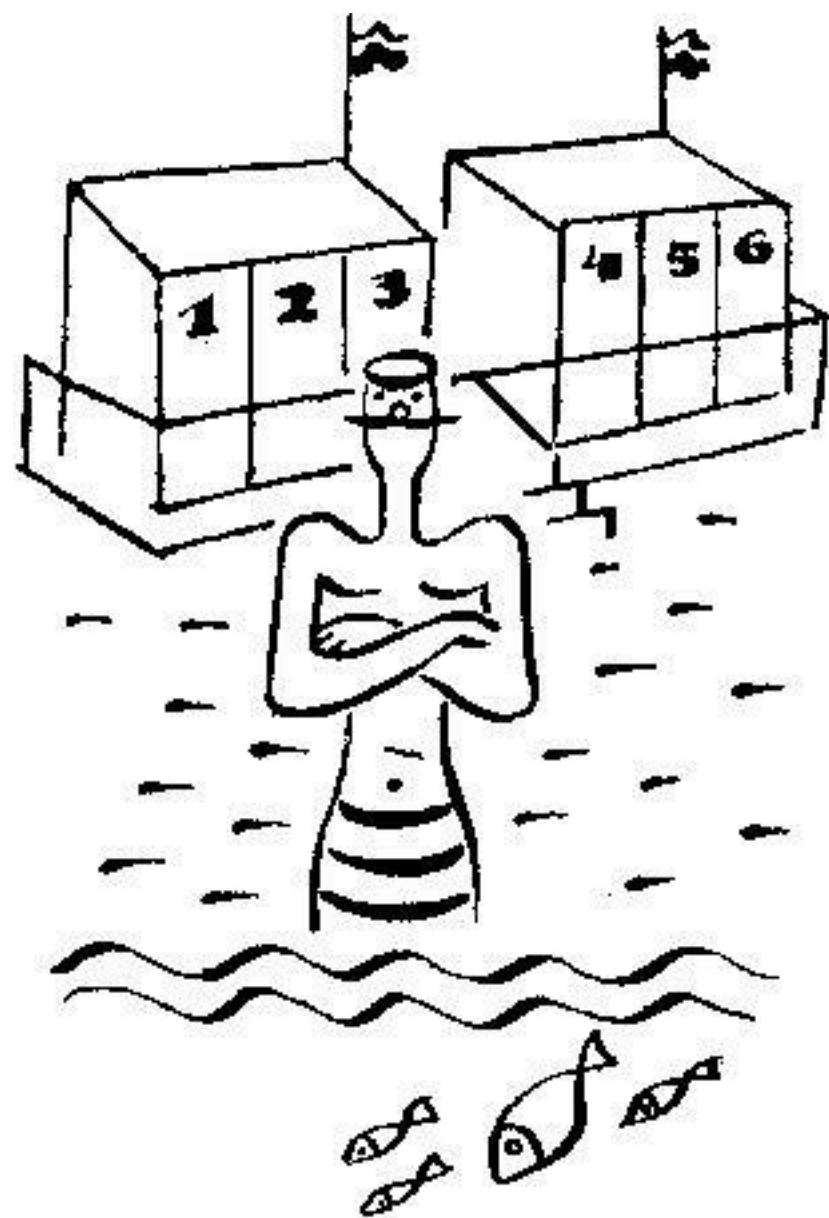
„Tento způsob léta,“ děl vposled, odvraceje se od přístroje Celsiova,

„zdá se mi poněkud nešťastným.

Je chladno a můj dech, jakkoliv jsem nepozřel vody, je mrazivý. Který měsíc nám zbývá, jestliže ani červen není dost vhodný, abychom pečovali o zdraví a o tělesnou čistotu?

Nuže, ať je podnebí příznivé čili nic, tyto věci nesnesou odkladu.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Řka to ujal se mistr řemene, svlékl
svůj šat a dívaje se dolů do vody, jeť
zrcadlila jeho dlouhé zarostlé nohy,
roubení bazénu a nebeskou bář,
znamenal obraz obrácené nádoby,

kterou kdosi neuměle postavil právě na okraj, a dodal:

„Ach, plovárna a tato číška jsou prázdný.“

Věci soudobé a kněz

V tu chvíli kanovník Roch, muž, jenž lépe než kdokoliv jiný znal cenu mravnosti, vkročil na říční hráz vroubící druhý břeh. Odříkáváje báseň či modlitbu vhodnou pro tento denní čas, měl dosti pokdy, aby se díval na všechny strany, a tu nebylo nesnadné spatřiti mistra Antonína

Důru, jenť maje jazyk ven vyplazen a
oči zvlhlé prodléval nad svou číškou.

„Hej,“ vykřikl kanovník, „hej, pane,
počínáte pozdě svůj sabat, coť nezní
zvony dosti

silně?

Sesedněte se svého koštěte, vidím je
zřetelně mezi vašimi stehny.

Zanechte ohavnosti, jeť

vás zahubí. Vemte si plášť nebo
utěrku, která visí na zábradlí vaší
ohavné stoky, jinak, u všech všudy,
přejdu na druhý břeh a vyprázdním

vaši láhev do Orše.“

„Budiť,“ děl Antonín měně tělesné
drťení, „čiňte si po libosti a přejděte.
Spěchejte a vizte všechny
podrobnosti svého omylu,
poohlédněte se po koštěti v mých
koutech a jste-li dosti zručný, abyste
nalezl obsah v láhvi, nebudu vám pro
to činiti výčitek. Nuťe vykročte,
udeřte sandálem do tohoto proudu.
Chtěl bych říci několik pravd, jeť je
nutné slyšeti v pravý čas.“

Kněz zavřel knihu, zanechav mezi
listy sevřený ukazováček, usedl na

kamenný náhon a

jal se odpovídati, poněkud spílaje a přece nepřekročuje mezí ušlechtilého hovoru.

„Jaký jste to,“ řekl, „nečistý hmyz, jenž odkládá kalhoty tak snadno, jako poctivý člověk

svoji čepicí? Kdo byl váš učitel? Kdo vám vštípil tyto mravy?“

„Dobrá,“ děl Antonín, zapaluje si
doutník, který mimo nadání našel v
kapse pláště, její

zapomněl zákazník z minulého dne,
„dobrá, mohu vám vyprávěti o
svých učitelích,

kterí

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

vesměs byli dobří a lidé učení.
Avšak nesměšujte mne s nemravy.
Odložil jsem své

spodky z dobrých důvodů. Neboť
kůře, jak se doposud vykládá v týchž
školních místnostech, kam jsem
chodíval za svým obecným
vzděláním, je uzpůsobena k dýchání
a velmi si ho žádá.

Byly mi vštípeny názory
zdravotnické, přijal jsem je a jsem
jich dbalý s velikým

prospěchem svého těla. Jděte mi k
šípku se svou knihou ód a s prstem,
jenž hryje omletý řádek, nemoha se
dobrati smyslu. Jděte, vy vykladači
ohavnosti, klábosících liter a

dýchavičných řádků, jimž se zmanulo kulhati podle pravidla.“

Řka to, jal se plavčí mistr sestupovati po schůdcích a vhroutil se do bazénu.

„Jsem zde, mluvil dále snášeje chlad vody jako statečný člověk, abych vám odpověděl na všechna utrhaní, jimiž mne zahrnujete od pěti let, avšak smočil jsem si ruce a je příliš pozdě, abych vyňal z úst doutník, a příliš záhy, abych jej odhodil.“

„Jakže,“ zvolal abbé, „vy byste chtěl

opakovati příhodu z bajky o vráně,
jeť ztrácí sýr!

Probůh, podrťte si svůj doutník a
bud'te němý.“

Vojín Hugo

Za těchto hovorů lité vybroušenosti
vešel na plovárnu Důrovu muť asi
padesátiletý, jehoť

lýtka prozrazovala střehy šermířské a
jehoť ruce vězely v rukavicích. Byl
oděn jako

anglický

myslivec a jeho royalistická tvář bez
jizvy nesla tukový nádorek zvící
ořechu nad úhlem levé

čelisti.

„Dobrý den,“ řekl z oblaku
vybraných stájových vůní.

„Dobrý den,“ odtušil mistr Důra,
„konám cvičení, s nimiž jste
obeznámen a jež už

sdostatek rozvzteklila kanovníka.
Poshovte mi, abych obeplul nádrť.“

„Zajisté, nepohněvá-li můj souhlas

abbého, nechci vám překáţeti,“
odpověděl příchozí a usedl na
stoličku, co plavčík, nesa doutník v
ústech, čeřil hladinu bazénu.

Duchovní na druhém břehu zaloţil
stránku a odloţiv knihu, opětoval
pozdrav.

„Dobré jitro, majore. Domníváte se
doposud, ţe shovívavost, jiţ
osvědčujete vůči tomuto pošetilci
nevýrazného ducha, je správná?“

„Ano,“ děl myslivec, „tělocvik
mistrův se zdá příhodným a jeho
duch, jakkoliv je jen

plavčíkem, je dosti hbitý, aby vám rozmanitě odpovídal. Mohl bych zabrániti, aby nevstoupil do lázně, avšak přišed, spatřil jsem jej již pohroužena do vody a plovoucího. Proč mám rušiti věci, jeť trvají?“

„Pah,“ vykřikl abbé, „býval jste vřdycky nadšenec času, ačkoliv je jisté, že pomíjíte věci věčných. Nu dobrá, bude se vám odpovídati z těchto chyb. Kniha, kterou jsem odložil, je dosti blízká, aby nám připomenula, co jest trvání. že stará 2. 000 let. Majore, dejte pozor, co chci říci.“

„Pane,“ děl Důra, vylézaje z vody,
„major nečetl vaši knihy a nebude jí
čísti, ani kdyby byla ještě starší. Coť
je tak pošetilý, aby věřil, že staří
oslové hýkají lépe Přišel loviti ryby a
vy, křiče ze všech sil, je zaháníte.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Zatím major otevřel skříňku, jiť
přinesl z komory Důrovy, navlékl
dešťovku na udici a

vmetl ji do proudu.

„Nikoliv,“ děl, „shledávám jakési

zaujetí v těchto hovorech, a třeba by
nebyly dosti

ušlechtilé, připouštím je, neboť
zaujetí jsou odlesk vášní. Co jest
velikého mimo oblohu věčně modrou
a vášně věčně krvavé?“

Pozorování povětrnosti

„Snad vám abbé odpoví, chcete-li to
vědět,“ pravil plavčí mistr, oblékaje
košili, „avšak nevěřím, že se vám
podaří udržeti tvrzení o modré
obloze. Neboť tento červen úhrnem
nestojí za nic. Vím, že jste chtěl

uvéstí barvu blankytu v blízkosti krve, avšak tato snaha, jakkoliv jste šlechtic, je přílišná. Přihlédněte blíže, majore, nezdá se vám, že počasí je proťlukle mizerné a div že neprší? Vidím hromadu mračen a škvírami modř, jeť se mi nezdá ani původní.

Rozhlédněte se po všech čtyřech stranách tohoto nebe,“ hovořil dále Antonín maje tvář

skrytu v košili a opisuje veliký vzdušný kruh rukávem, v němť paťe vězela jen zpola.

„Rozhlédněte se a nespátríte nic než
vyzdviženou mlhu, vodorovně
vrstvenou. Hle,

výstupné

proudy, unášející páru od povrchu
zemského k rosnému bodu. Těch
sloh a oblačných stěn

a těch pletichářských mlžinek! Tel,
pánové, jsem příliš chud, než aby mi
bylo dovoleno býti hněvivým. Avšak
chtěl bych zaklíti téměř
bezprostředně.“

Jiné rozhovory.

„Odkud tyto rozpaky,“ vykřikl kanovník, „coťpak jsem vás neslyšel láti celou hodinu?“

Antonín odpověděl, že se kanovník můžete mýliti, neboť prodlévá na druhém břehu a Orše

v tomto období je široká.

„Vaše uši,“ děl, „zalehly hukotem knih, jeť pořvávají, i jsou-li zavřeny. Co jsem

vypouštěl dva nebo tři vzdechy, slyšel jste některého z církevních

otců.“

Řka to oblékl si plavčí mistr kalhoty již bez nesnází a zapjav je usedl vedle majora.

Royalista, jehož trpělivost nebyla nepřeborná, trhl prutem a odepjav udici složil rybářské náčiní. Potom vstal a pokojně odzátkoval láhev.

„Kdybyste nevyřizovali pře křikem,“ pronesl nalévaje tři číšky, „mohl bych vám býti tu a tam užitečným, avšak pokud mohu souditi, vaše zadostiučinění je, máte-li poslední

slovo.“

Hana soubojů

Nato pravil Antonín Důra: „Je lépe míti poslední slovo než poslední pánu, neboť mi

nenamluvíte, že schladím svoji zlost, jestliže mi někdo protne lýtko až k holenní kosti. Lékařské knihy, které čítávám, necení si nic více než vleklou chorobu a v jejich smyslu je hrubý vědecký omyl dát se čtvrtit na soubojovém stanovišti. Svoji k svému, majore. Jste povinován

tomuto pokročilému století, abyste
zemřel na proleženiny, jsa stížen
úbytěmi míchy a dosáhna devadesáti
let.“

Zápletká.

Když to Antonín řekl, napil se a
právě v tu chvíli vešla na plovárnu

jeho žena Katuška nesouc hrnec, z něhož se kouřilo.

„Ach, ty nikdy nezahálíš,“ pravila neusmívajíc se na Antonína.

Rozmlouváme o

odtažitých věcech, jež zaměstnávají kanovníka, odtušil mistr a došed k ženě nadzvedl poklici nad hrncem, aby zvěděl, není-li uvnitř něco dobrého k jídlu. Potom dal opět dopadnouti pokličce na staré místo a pohlížeje na hrnec a na tvář paninu, řekl: PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

„Jak si mohu, majore, za tohoto stavu věcí vážití vašich králů, kanovníkových knih a svého zdraví?“

Vzpomínka panina

„Můj mantel plkává dosti často,“ pravila paní Důrová, „ach! Je mi to snášeti od

sedmnáctého roku, neboť vězte, že jsem se provdala mláda. Ano, mohla jsem voliti mezi lepšími chlapíky, než je mistr, avšak Antonín zbil ťenichy a zmocniv se klíčů, jeť jako s

uděláním se hodily k mým dvířkám,
obtěžoval mě tak dlouho, až bylo
nutné slaviti svatbu. Je to pravda,
Antonín býval velmi zamilován a
velmi zdráv, chci se vsaditi, že toho
měli ti kluci dost, když je zmlátil.“

*Zevrubnost a obšírnost (na radu
kritiků)*

Abbé, jemuž výjev s hrncem
připomenul obraz na rubu peníze
popsaného v Begerově

*„Observationes et coniecturae itd
numismata quaedam antiqua“* se

odmlčel a v

zamyšlení

metal kámen po kameni v proud
Orše.

„Jednání tak ťivé a hra tak
upřílišněná,“ děl Antonín nakláněje
se k majorovi, „nepřísluší knězi a
abbé by jí měl zanechat. Viděl jsem
dosti bláhovců, již činili jako on a
vposled litovali svého rozjitření,
nebot' kdokoliv se jme, nejsa
vycvičen ve vrhání, metati břemena
malá či velká, činí to tak nedobře, že

si pohne hmotou mozečku nebo
prodlouženou míchou. Vypravuje se
o některých historících, že cvičívali
své tělo,“ hovořil dále Antonín
zvedaje hlas, „a slýchávám, že mezi
ctiteli literatur byli běhouni. Je to
však důvod, aby se kanovník štvál
polem a přeskakoval ostnaté keře?“

„Co chcete říci, mistře,“ zeptal se
kanovník, „zdá se mi, že jste na své
cestě za výrazem došel až k stupni
nesrozumitelnosti téměř zajímavé.“

Rozhodnost a čin.

„Srozuměla jsem,“ pravila paní Důrová, „že se hádáte o jakési nesmysly a že křičíte, jako by šlo o peníze.“

Můj manžel je otevřhuba.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Říkávám mu dosti často, aby v
letních měsících mluvil tiše a
ušlechtleji, neboť příkaz naší

řetivosti je vítati zákazníka, byť by to
byl i špinavec, jenž krade mýdlo a
čtvrtí si v kabině moji utěrku na

onuce.“

Řkouc to paní vstoupila do lodičky a odvázávši ji přeplavila se na druhý břeh Orše k

abbému.

„Můj muť,“ pravila, „je nevyrovnatelný osel, pojd’te pane, převezu vás a vy mu to řeknete zblízka.“

Láhev a tažení italské.

Vstoupiv na plovárnu abbé pozdravil a přisedl k majorovi.

„Vaše sklenice,“ děl Hugo, „je příliš dlouho plná. Nebylo by lépe ji nepíti?“

„Vylévati víno?“ odvětil kanovník, „vylévati víno a kaziti knihy jsou těžká provinění, pane!“

„Pokud jde o víno, je tomu tak,“ přisvědčil Antonín, „znám příběh o hostinském, jenž byl potrestán temnicí, protože vyrazil čep z vinárníkovy bečky.“

„To mi připomíná tažení italské. Víte proč byla prohrána první bitva na

Piavě?“ otázal se major Hugo
vzrušen jsa hrůzami válek.

Potom, když znamenal, že nikdo z
obou přátel nechce slyšeti jeho
vypravování, jal se

mluviti o postavení vojsk a o
vinných sklepech horní Itálie.

„Vězte,“ děl obrácen jsa k paní
Důrové, „vězte všichni, že armáda
neměla nádob a že se pilo víno z
hrsti. Bylo nutné, aby voják otevřel
sud bodákem hezky dole a aby víno
crčelo proudem. Tu se stalo, že

sklepní prostory byly zaplaveny
vínem, a že v nich utonuly některé
pluky. Způsob otvírati bečku
bodákem není hospodárný a bývá při
něm rozlito mnoho

nápoje. Nápoje, jenž je na výsost
vhodný, aby roznítil statečnost již
potuchlou.“

„Statečnost!“ děl Antonín, „bekavou
statečnost řvounů, kteří praží na
nepřítele z krytů!

Zvedněte pěkně v tichosti metrický
cent, jste-li statečný, majore.“

„Pah, mohu vám přednésti několik veršů, jeť se nezabývají ani jatkami ani vzpíráním

břemen a přece dobyly světa,“ vykřikl abbé.

V tu chvíli nastal kolem láhve zmatek a muřové mluvili jeden přes druhého.

„Neopakujte těch tlachů z pisklavých knihoven!“ „Dejte si říci!“ „Nechte na hlavě! To

jest, to jest ta čveračina štábu s obvazkem a s podvázanou bradou!“

Napomenutí

„Chci vás upozorniti,“ řekl Hugo, „že vše, čeho bych si mohl vážit u lidí špatných

řemesel, je špetka klidu. Avšak vy pokřikujete! Ticho! Vezmu si tuto zbraň a postavím se, abych vám odpovídal.“

Řka to major uchopil bidélko, jehož se udívá k rovnání údů při vyučování plavbě, a

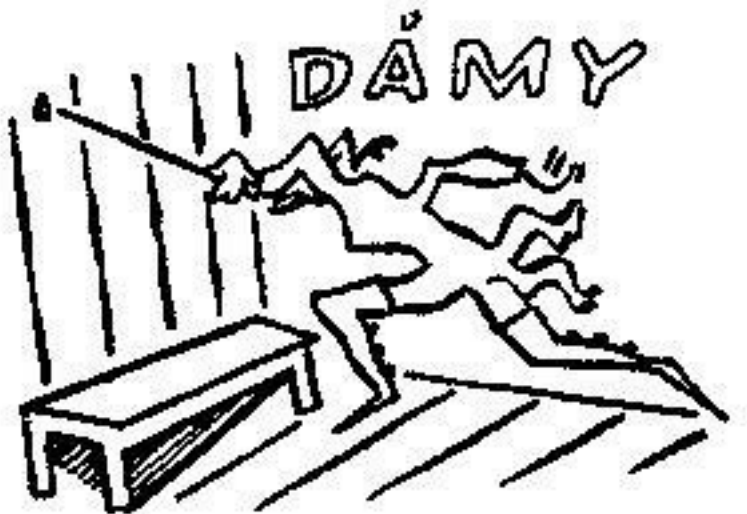
zaujav postavení podřepu pěkným

útokem srazil vyprázdňenou láhev.

„Kulatý světe!“ vykřikl Antonín, „co to činíte? Hle, abbé zemře strachem.“

Zatím však kanovník obracel listy v své knize a našel místo, jež hledal, řekl:

„Dobrá, dobrá, rozmetejte tuto skryši pornografie pěsti nebo toporem. Zaslouhuje svého

osudu. Čiňte se ze všech sil, znám prostředek, jenž vás usadí.“

Potom přistoupil k majorovi, jenž neustával předváděti lýtý zápas, a povýšeným hlasem

četl VII. knihu ód Horatiových, co veliký Antonín neznaje jiných výrazových prostředků síly, jež

tryská a dere se ze zdravého těla,
popadl jakýsi špalek a zvedl jej sto a
jedenkrát do výše.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Námluvy.

Paní Kateřina Důrová, naslouchajíc
kanovníkovi, jenž sypal krásné verze
jako z rukávu, zkřížila ruce na prsou
a pravila:

„Jsem zde a slyším vás, pane. Latina
jest prý jazyk Římanů a vypravuje
se, že tento jazyk zemřel a že je

mrtev. Jaké nesmysly, abbé, mluvil jste dosti hbitě a dosti dlouho, abychom je odsoudili.

Avšak nyní si odpočiňte a vypravujte mi něco v naší mateřštině, neboť jest se mi přiznati, že chápu jen zpola smysl latinských řečí. Jsou tak obšírné! Zdá se mi poněkud přehnané toto učleněné vyjadřování, jež připomíná krupobití, nechci však pochybovati, že jste promlouval o počestných citech.

Ach, ovšem! Bývaly to časy, když jsme si krátily chvíli šprýmovnými

průpovídkami,

zpěvem a hrou na hudební nástroje. Ouvej, pane, byl byste se posedl, slyše jakéhosi varhanáře, jenž mě štípal do boků prozpěvuje si písničku za písničkou. Jsem si jista, že jeho vynalézavost nezadá v mnohém vaší řemeslné dovednosti, jakkoliv jste vy shlédli cizí země a navštěvoval školy až po svůj zralý věk.“

Řkouc to paní smetla s lavice udičky, niti i ostatní součástky nezbytné k rybolovu a

překračujíc valchu, jeť spadla na zemi, vlékla lavici na jiní stranu plovárny.

„Nuže, pane,“ mluvila dále Kateřina Důrová, když usedla, „pojd'te sem, pojd'te za mnou,

toto sedadlo není tak nepohodlné, jak se vám zdá, a obejdeme se zde bez latiny. Ti dva,“ doložila ukazujíc na mistra a na majora, „nepostihnou ani jediného slova. Vsadím se, že si navzájem vypravují o střelných zbraních a o jakémisi bláznivém závodění. Ach, vizte mého manžela,

drží levici upaťenu a zajisté chce namluviti majorovi, že je v tomto úkonu nesmírná síla. Ach, co si mám počítí, jestliže tento neomalený člověk křičívá jen proto, aby si cvičil dech a zvětšil objem hrudníku? Co mám činiti, jestliže den co den jej vidím, jak hopsá a skáče o tyči ať do výše stropu?“

„Mistr,“ odtušil kanovník, „se stará a pečuje o svoje tělo snad příliš, avšak nikdy jsem jej neponoukal ani jsem ho nepovzbuzoval, aby to činil bez výhrady. Mistr, vy a já, paní, jsme v létech, kdy se již nekřičí z plných plic

a kdy můžeme minouti plot sousedův
bez pokušení, abychom jej
přeskočili. Nelibuji si v okázalých
kouscích.“

Cesta ctnosti

„Tak jest, tak jest, abbé,“ přisvědčila
paní vstávajíc se svého místa,
„avšak, uvážíme-li váš věk, měl byste
býti shovívavější. Nevinná hra, jiť,
jak vidíte provozuje můj manžet, je
snad pošetilá, ale není neřestná a
nezasluhuje odsouzení tak prudkého.
Nevím, jaké záští jste pojal a z jaké
příčiny tropíte poplach. Probůh! Dáte

se do latiny, jeť se ukáťe nesmyslem tak popuzujícím.“

PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

Řkouc to, Kateřina se obrátila k svému manželovi a pravila, ťe kanovník je zvrácený muž, na nějť Je míti pozor.

„Ach,“ děl Antonín Důra, „to mne nehne, to se mne netýká.“

A zanechav ťenu bez obšírnější odpovědi, povzbuzoval majora, aby ukázal obrat, o němť

mluvil.

„Zde jest, zde jest,“ vykřikl Hugo,
bodaje bidélkem do škvíry mezi
prkny, jeť zdaleka

připomínala meziřebří.

Nové námluvy

„Jste zlověstný, majore,“ pravila paní
Důrová. „Vždy zpocený, vždy
rozkročený, s

napřaženou rukou, s dvěma či třemi
blesky pohledů, podobáte se málem

strátmistrovi, jejt

jsem znávala dosti důvěrně za
mladých let. Ach, byl to švihák, o
němž je třeba

vypravovati obšírně. Byl svárlivý
jako vy a bylo mi často mírniti jeho
prudký hněv. Nabízela jsem mu vše,
co jsem pokládala za vhodné, aby to
ukrotilo jeho prudkost. Nicméně
kroutil knoflíky v svých prstech
příliš nedočkavých a píval láhev za
lahví. Sloužil u vozatajstva na rozdíl
od vás, který

jste byl u dělostřeleckého pluku a
nenosil červených kalhot.“

„Nenosil jsem jich,“ děl major, „na
svůj prospěch, neboť tyto pluky jsou
pluky

pohůnkovské.“

„Vskutku?“ pravila paní, „neslyšela
jsem nikdy podobného mínění. Tito
lidé šli na dračku v naší ulici.

Vy víte, pane; že jsem měštka; a že
jsem odcházela jen nerada do tohoto
prokletého místa.

Mám husí káři, vzpomenu-li si na
naše nynější hosty. Pěchota, jeť
pokud jde o zbraně a pokud jde o
odění, ani zdaleka se nerovná jízdě,
stokrát a tisíckrát je lepší tohoto
obyvatelstva. V

zástupu neduživců, jiť sem pílí
každého léta, švarný desátník od
osmadvacátého je více neť

pozoruhodný a tu jsem ztracena.

Za mých časů byl abbé jiť stár, avšak
vysvětlete mi, jakou nepřízní náhod
jsem se

nesetkala s vámi.“

„Ale, ale, ale,“ děl major upadaje do mírného hněvu, „snad se vyskytl nějaký neostřílený nováček u mých houfnic, jenž mohl vzbuditi svým housečím vousem zájem kuchařek a jehoť jsem týral.

Nepředhazujte mi těch věcí. Neměl jsem záměru vzhledem k jejich volbě. Ostatně, pokud

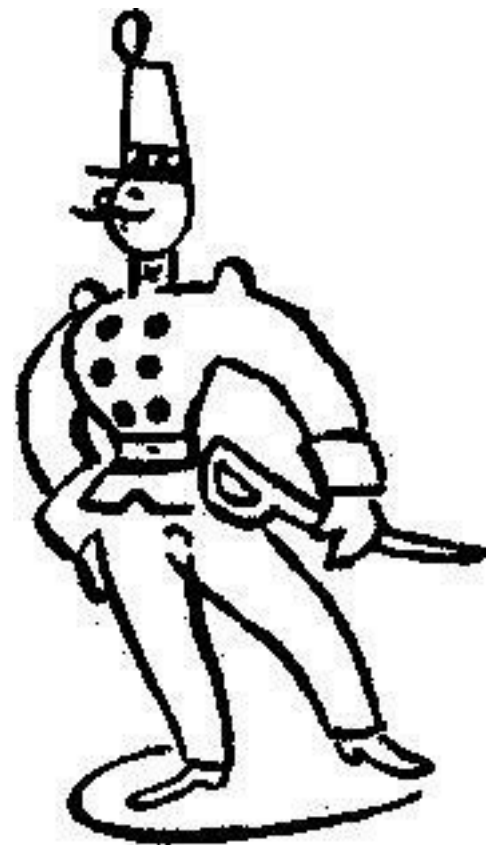
vím; váš manžet, jemuť jste povinna

veškerou úctou již proto, že vás
odvedl z ohavného předměstí,
nesloužil ani u závozníků ani u
dělostřelectva, nýbrž byl
zákopníkem.“

„Abych to nevěděla! Abych
nevěděla, kde sloužil,“ odpověděla
paní. „Chcete-ti vyvolati spor,
opakujte něco jiného a mistr Antonín
vás zvalčuje, třeba máte klacek, o
němž se domníváte, že jest to rapír.
Holečku, můj Antonín nestrpí, aby se
s jeho manželkou mluvilo
lehkovážně.“

Prívětivý plavčík

Zatím se neděle blížila k deváté a na plovárnu vešlo několik dam, jeť za každého počasí

byly pamětlivy péče, jíť vyřaduje dobrá tělesná správa. Antonín je pozdravil co

nejokázaleji.

„Vejděte,“ řekl, „vejděte bez zdráhání. Nedejte se odstrašiti chladem, jeť pocít'ujete.

Abbé

a major označili dnes koupel za vlahou.“

„Dobrý den,“ pronesl Hugo,
„dotýkáje se svého klobouku.“

„Dobrý den,“ odpověděly s novým úsměvem, neboť major měl pověst prostopášníka.

„Odeberte se na vyhrazená místa,“
děl plavčík, „zde jest kytlice; jít
potřebujete, ťínka a mýdlo. Kdyby se
vám něčeho nedostávalo, volejte
tříkrát, abych vešel včas.“

„Můj muž,“ pravila paní Důrová, „je
potrhlý, nicméně zná svá práva a ví,
jak jich

ostříhati.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

„Kdyby svá práva ustříhl, kdyby je
oddělil řezem, kdyby je spálil nebo

utopil a kdyby se jich krátce zbavil;
byl by mistr, ale takto je jenom
Antonín.“

„Zajisté,“ odtušila opět paní, „je
Antonín, neboť já jsem Kateřina.“

„Hurá,“ děl abbé, „vidím, že jste si
osvojila něco logiky, jeť mne
odzbrojuje.“

Výstraha

Zatím se příšlé řeny svlékly a
stenající vstoupily do vody, jeť
dolehla na jejich hyždě jako prut.

„V tomto společenství,“ pravil Antonín, usedaje zkusmo na kanovníkovu knihu, „se nám bude lépe rozmlouvati. Jsem jist, že abbé zapomene svých metamorfos, patře na ťenštiny; které po celé pětiletí nepřekročily třicátého roku: Vaše trvání v stavu, majore; je přítomno co nejdokonaleji.“

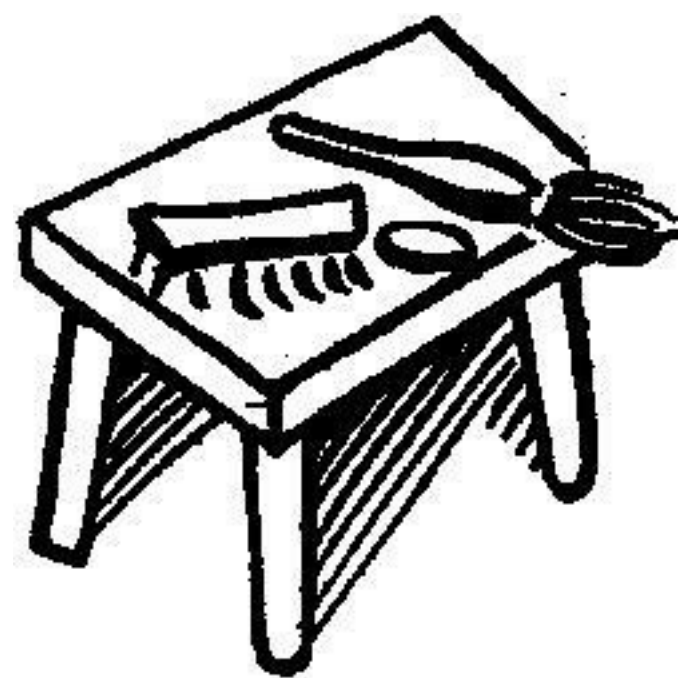
„Odejdu,“ děl major, „nebot’ je pravidlo, že některá z těchto dobrých-plavkyň tone právě před námi. Bud’te řízní v případech nutnosti a opatrní; pokud jde a nezletilé.“

Kanovník namítl, že si není třeba
někoho všímati, nicméně Hugo složil
své krabice a

nepomýšlel již na rybolov:

„Majore,“ děl Antonín, „nechoval
jsem se k vám nikdy příkře, avšak
bojím se, že teď

budu nucen, abych vás zdržet
násilím. Je třeba, aby tyto lázně,
tento prokletý vor, byly zalidněny

aspoň zvenčí. Jste mi vhod svou tváří
statného padesátníka, pokud tu
sedíte. Mohu přehlédnouti prut a vaši
honbu za rybami v svém okrsku,
avšak nesnáším vás na druhém
břehu. Snad byste nechtěl, aby tyto
řenské vylezly z vody a aby moje
plovárna zůstala prázdná až do
večera! Snad byste nechtěl přivoditi
zkázu mému podnikání!“

„Zdá se mi,“ pravil major, číně
odmítavý posuněk, „že nás
ztotožňujete s volavkami, s

nimiž se setkáváme v hostinských
řivnostech. Zdá se mi dále, že jste si
příliš jist naší snášlivostí!“

„Snášlivost,“ děl mistr, „je
vlastnost všech vojevůdců.“

Kouzelník Arnošek

Za těchto hovorů šel proslulými
vrbinami kouzelník Arnošek, jenž
právě přibyl do Varů Krokových.

Znamenaje, že je zmlácen dalekou
cestou a špinav, a spatřiv koupadlo
dosti útulné, po

krátkém váhání slezl na cestičku,
přešel uzounké prkno a mimo nadání
se octl na plovárně.

„Vidím,“ že se vyjasňuje a k polední
že bude vedro, řekl Antonín,
„svlékejte se, pánové.

Avšak vy, který jste přišel,
posečkejte, pokud se neochladíte,

nebot' jste uřícen.“

„Tak,“ odvětil Arnoštek, „tak, vy jste, pane, t'al do ťivého. Víte, ťe jsem se po celý týden neohřál leda u své svíčky? Jsem kouzelník Arnoštek a vzhledem k drsnému podnebí (nebot' přicházím z jihozemska) kaťdého večera se dotýkám plamenem různých míst svého tělesného povrchu.“

„Ach,“ pravila paní Důrová, „to jste vy, o němť od včerejška mluví celé město? To jste vy!

Vy, pane, jak se dovídám, jste
polykač ohně a týť, jenť pobýval v
Paříži a přichází z

Nizozemska.“

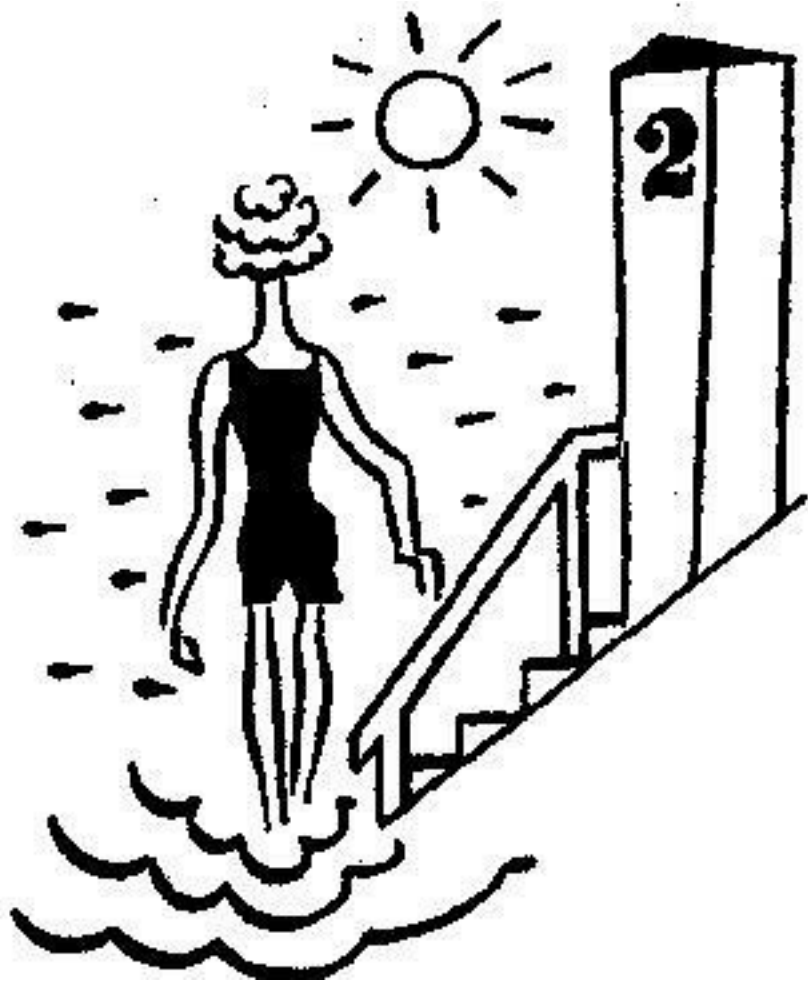
„Byl jsem tam všude,“ odpověděl
kouzelník poněkud nejistě, „ale,
jestliže se zde o někom vypráví,
nejsem to asi já! Přijel jsem o deváté
vozem. Naše stanoviště je na
náměstí. Odtud, pobyv jen několik
chvil v úřadovně páně strátmistrově,
jsem šel do těchto říčních lázní. Je-li
zde však podvodník, který se vydává
za kouzelníka, budu nucen, abych

odešel, aniť

uspořádám představení, a aniť se
vykoupu.“

„Nebud’te netrpěliv,“ pravila paní.
„Kdo říká něco takového? Jste zde a
zůstaňte na svém místě.“

Ti muťští,“ doloťila, odnášejíc kartáč
a štětíčku dámám, které jích
poťadovaly na svoji

plet’,

„ti mužští jsou nedůtkliví. Sotva jsem řekla kouzelníkovi, že je kouzelník, již vyvádí, jako by jim nebyl.“

„Kouzelník, jako kouzelník,“ pravily dámy, uťívající kartáče. „Je to vždy

chlupáč, který před obecenstvem
tvýká střepy a z rukávu tahá devět
paruk.“

„To nevím, pravila Kateřina Důrová,
avšak na rozdíl od zdejšího lidu pan
Arnoštek je

kadeřavý a nezdá se, že má zálibu ve
zbraních ani v učenostech.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Kouzelníkův zevnějšek

Zatím si Arnoštek rozepjal kabát a

svlékl se odkládaje oděv část po části na hřebík a na petlici.

Konečně vyšel, zjevuje útlá bedra a hrudní koš, vyvstávající na zad o půl pídě. Byl oděn krásným trikotem flanderským a nepotřeboval plavek.

„Tento oblek je snad vhodný pro jiné chvíle,“ pravil major, „avšak proč bychom ho

nepřipustili?“

„Je příliš rozpustilý,“ odtušil abbé, „a ve vašem zájmu je, Antoníne, abyste svému hosti navlékl nohavice.

Coť nevidíte jak zpod trika vyvstávají všechny údy a nevidíte, že je triko růžové? Růžová barva je barva selat.“

Antonín odnášel zbytky jakéhosi oběda, maje na širokém prkně hrnec na hrnci a talíř na talíři, avšak jak uslyšel řeč kanovníkovu, obrátil se se svým nákladem, aby mu odporoval.

„Tu to máme,“ děl, uzavíraje svoje vypravování, „je-li růžová barva barva selečí, je

učenecká šed' a čern barva potkanů.“

Nevýřeční profesoři

„Proklatě!“ pravit major. „Mistře, vy se nedáte jen tak zhola. Čím to je, že jste tak

výmluvný?“

„To jest,“ odpověděl, „z mnoha důvodů. Mohu vám z nich říci nejvýznamnější: je to proto, že nejsem knihomol.

Před pěti nebo šesti léty bydlil zde profesor Karlovy university, muž rozvážlivý, písemný půtkář a člověk, jenž potřásat literaturou starou i

novou, a víte-li pak, že nedovedl říci souvisle číslo kabiny, kde se svlékl. Od těch dob soudím, že vzdělání tohoto druhu je na obtíž, chcemeli se vyjadřovati.“

Geniové málo sliční

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Na těchto hovorech kouzelník Arnoštek neměl účasti. Stál, jsa opřen o brlení plovárny, stál, maje nohu přes nohu, díval se a mohl si pokuřovati. Krátce, stál dívaje se a

díval se stoje.

„Vidím,“ děl major, „že křivý
hrudník nezabavuje kouzelníků
sebevědomí.“

„Nejsem si jist, jak se věc má s
kouzelníky, ale je pravda, že Byron
kulhal. Je pravda, že Homeros byl
slep. Sokrates že měl zvířecí tvář a
zemští inspektoři že jsou koktaví,“
pravil abbé.

„To jest podivuhodná libovůle,“
doložil Antonín, „což nelze stanovit
typu jednou a

navždy?“

*Rozprava kouzelníková s paní
Důrovou*

Zatím Kateřina, jít nebylo více třeba
v oddělení dám, přišla, vlekouc
kbelík špíny. Když

jej vylila, dala se do hovoru.

„Toto léto je málo podivuhodné.
Včera pršelo a jestliže se nemýlím,
bude dnes pršet

rovněž. Je v Nizozemí také tak
mizerné počasí, pane?“

„O něco lepší,“ odpovědět Arnoštek,
„avšak v neděli, jak by smet, pršívá.
O desáté se

děšť

spustí a trvá až k poledni. Nato se
vyčásí a všechno obyvatelstvo
spěchá na představení, neboť

v těch končinách lid tuze baťí po
vzdělání.“

„Hled’me,“ pravila paní, stavíc
nádobu, „je toto pravidlo bez
výjimky? Coť nejsou v

Nizozemí lázeňští mistři, kteří by obchodovali co nejvydatněji právě tehdy, když se vyčasí?

Coť pak je dovoleno, coť pak se smí, pokud se týče ztrát, jeť z toho plynou, opouštěti plovárny? Můj manťel by nešel. Můj manťel by nešel, ani kdyby se bubnovalo na buben

posledního soudu. Můj manťel je hrabivec!“

Kouzelník mínil, že je to trestuhodné a paní přísvedčovala.

„Tak jest! Tak jest! Nepřestávám to

opakovati den co den. Avšak víte snad, která z příčin to zavinila?

Dožil se padesátky neopouštěje Krokových Varů, čte a píše téměř bez obtíží, ale zvláště je vzdělán v cvicích tělesných, neboť neustává v cvičení ani na večer, kdy je čas na spaní.“

„Zde,“ děl Arnoštek, „je kámen úrazu. Chtěl bych se vsadit, že se cvičí prostě, bez

oduševnění, na vlastní škodu a na prospěch nezdravé vášně, aby

vydělal.“

Malá ukázka Arnoštkova umění

Řka to Arnoštek se přiblížil k majorovi, jenž vyňal svůj chronometr.

„Hle,“ děl zastavuje se nad hodinkami, „zabývám se cviky, jeť jakkoliv jsou tělesné, mají přece do značné míry povahu duchovní. Hle, dám zmizeti této věci, aniť postřehnete, jak a kam zmizela. A přece nebude to více než hmat, hmat, jehoť jsem se dobral dlouhým

rozmýšlením a mnohou úvahou.“

Tu kouzelník kýchl a pánové odstoupili o půl kroku.

„Nuže,“ mluvil dále, zíraje do prázdné dlaně, „mohl byste mi říci, pane, kolik je hodin?“

A neť Hugo zaklel a neť se kanovník mohl obšírněji vysloviti, Arnoštek nadýmaje tváře

vytáhl chronometr z úst.

„Br,“ dodal osušuje stroj loktem, „cítím mražení na šesulce mezi

oběma polokoulemi

mozkovými a slyším rány nikoliv
nepodobné velikonočním zvonům,
neboť tyto hodinky ze skla a z kovu
mi zachladily lebeční nitro a
vzbouřily je svým tikáním.“

Nemírný obdiv

„Ouvej,“ vzkřikla paní Důrová
nezachovávajíc míry v svém obdivu.

„Vy jste měl tyto

hodiny uvnitř hlavy? Tyto cibule ukrutníkovy?“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Uznání majorovo

„Vaše umění je dostatečné a
zasluhuje si odměny,“ pravil Hugo.
Znamenaje pak posunek

Arnoštkův a nevoli kanovníkovu,
dodal: „Je to moje mínění, jehož
nesdílíte aniž ho můžete změnit.

Pokud jde o dnešní dopoledne,“ děl
obraceje se opět k Arnoštkovi,
„můžeme vám

nabídnouti leda něco uzeného zboží,
to jest pět vuřtů a hlt rumu.“

„Zmínil jste se o vuřtech, pravila
paní přicházejíc rovnou ze špiřírny
Důrovy, a chcete je platit. Zde jsou.“

Kouzelník letmo naznačil, že tomuto
jídlu uvykl a že je miluje. Potom
obkročiv lavici, snědl třikráte po
dvou kusech prudce a bez rozpaků.
Nakonec, když si byl utřel ústa, napil

se rumu. *Cizina nenávistná*

„Ach, ach, ach,“ řekl stíraje špetku cibule, „nemyslil jsem, že v těchto odlehlých

končinách se shledám s muži tak pokročilými. Moje obecenstvo; pokud jde o projevy uznání, bývá toporné a někdy rozdává, co se nejí.

V Mülhausenu a v Schenewidenu byli by mě málem ztloukli pokřikující, že jsem zcizil

prstýnek paní starostky, jenž nebyl k

nalezení. Nicméně nezavinil jsem tohoto nedopatření. Přišel vniveč jako mnoho jiných věcí veřejného statku.“

„Jděte,“ pravila paní Důrová, „jak to bylo?“

„Takto,“ odpověděl:

„Schenewiden je štýrské město a Štýřané jsou národ, který si věčně prozpěvuje a věčně se štíří. Stanuv podle starobylého obyčeje všech kočovných herců na náměstí, jal jsem se hotoviti několik kouzel,

přistupuje ke skupinám dam a dítek, kteréť jsem vesměs chválil pro útlá hrdla, neboť byla volatá. Někteří netrpěliví chlapíci mluvili o počasí, avšak hleděl jsem si svého a vyvaroval jsem se hádek.“

„Hled’me,“ pravila paní Důrová, „je zřejmé, že nejste práč, avšak co bylo s prstenem?“

„S prstenem?“ odtušil. „Vzal jsem jej lehce, kradí a bez okázalosti. Vmetl jsem jej v

prostor a znikl. Ale Štýřané, ta

chamrad' věčně nedůvěřivá, ačkoliv
arcibiskup sídlí dosti blízko, mě
šacovala po dvě hodiny. Byl určen
policista, jenž měl sledovati všechny
moje tělesné

kony. Na štěstí jsem ho zapudil
právě včas. Zbyl jsem se svého
strážníka pozměniv ho v pouhý
chochol.“

„Ach ovšem, lidé jsou hrubci,“
pravila Kateřina a vztahujíc prst proti
své jemnocitné

hrudi a proti prostomyslné hlavě
dodala:

„Nechte jich. Jen jich nechte, ať se
zalknou svými chybami. Ať se
chovají neslušně před arcibiskupem,
o němž jste pravil, že je blízko!
Nakonec je spratí a zanechá jich bez
útěchy!“

„Trest kráčí vzápětí za hříchem, řekl
major, avšak vraťte mi moje

hodinky, nepřeji si nic méně, než
abych byl hrubý, jako jsou občané
mülhausenští.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Arnoštek měl na jazyku dvě nebo tři
souvětí, jeť zvolna plynou, ale když
nebylo zbytí, vyňal stroj z nejhlubší
kapsy.

Plynoucí čas

„Hodiny prchají,“ pravil, „a není v
mé moci, abych je zadržel. Pojd’me,
blíží se poledne a moje nástroje leží

doposud svázaný na voze.“

Když to Arnoštek řekl, natáhl si nohavici a kabát na flanderský trikot, doposud suchý, dal se do důtklivého zvaní a rozloučil se uctivě se ukláněje.

Abbé a major vyšli za ním.

Příměř

„Hle, hle,“ pravila paní Důrová, co kouzelník zapínaje svůj šat procházel vrbinami na

městskou cestu, „hle, hle!“ Tvoje

opičáctví s tyčí, skákání, hluboké
vdechy, knižní hatlanina
kanovníkova a kobylkářství
majorovo, to vše je na hromadě. Pan
Arnošek je švarný chlapík!

Kdepak, kdepak by se vzalo ve vás
tolik roztomilosti.

Všiml sis, Antoníne, jeho rozpaků a
jeho ruměnce, když mu major nabízel
tak neomaleně
jídlo?“

Mistr vzal láhev a neodpovídaje,
zvedl ji proti obloze. „Ano, děl po

chvíli zevrubného šetření, ano, je to
zdatný člověk. Najedl se, hojně se
napil a nezaplatil vstupného.“

Soumrak a večer

V krajině Krokových Varů se
nadcházející noc opovídá obvyklým
šeřením, jako tomu

bývá

v končinách daleké Prahy. Místa od
přírody stinná, soutěsky a útlabiny
ztemnějí, co

starosta obce, jda touže dobou

otevřeným prostranstvím náměstí
(jestliže městské hodiny
nepředbíhají) neznamená krásných
znaků večera.

Podle ročního období, v svůj čas,
noční temnot slétnou s korun stromů,
kde hřadovaly od včerejška, kout
chladu se otvírají a prostor, který má
černá křídla, se hrne do městské
nádoby.

Rozšafní lidé mlknou a nepromluví,
dokud nepojedli. Je noc a starosta
doznává, že nastal večer a že došlo na
jeho slova, neboť to předvídal.

Je noc. Před domy usedají vytloučené
panny a hledající v zenitu večerníci
praví: Omnia

sumus sine sole.

Ale chválabohu, všude jsou dobré
útvary hostinské, jeť ve dne zívají
dveřmi, večer však jsou dočista
dokořán a dobře osvětleny.

Výčet jídel

Pan Důra, major a abbé vešli do staré
hospody *U čtrnácti pomocníků* a
vedli si vesele.

„Jezme a pijme,“ řekl Hugo. „Dejte sem večeri! Tučný sýr, zvěřinu, ptáky, jehňata, vše, co se líhne ťivé, a vše, co se líhne z vejce. Dejte sem vše, co zraje jedlého, vše, co je oploutveno, a všechny druhy plů, kteří se poťívají ve vzdělaných zemích. Dejte to sem! Je večer, země se otočila a tu bývá obyčej jísti.“

„Majore,“ děl abbé, „stal jste se ťroutem nebo mluvkou? Chcete ukázati zuby nebo

jazyk?“

„Kdybych se vyznal v řeči, mlčel bych, jako mlčíte vy, abbé,“ odvětil Hugo. „Budiž,

nenutím vás, abyste se ujal svého nástroje, avšak jezte!“

Kanovník poznamenal, že mu není volno, mluví-li se příliš, a Antonín nabíraje sběračkou polévku řekl:

„Není vám volno? Vždyť jsme sotva počali s večeří. To jest,“ dodal obraceje větve svého kníru k abbému, „následek špatné

řivotosprávy. Příliš

přemýšlíte! Přemýšlíte i při večeři a to jest druh nepřiměřeného obřerství.“ „Tak mi to promiňte,“ řekl kněz, „proč počínati novou hádku?“

„Proto,“ odpověděl plavčí mistr, „proto, že se zahubíte. Protože je vám padesát let.

Protože setrváváte v špatných zvycích.

Kdybych vězel pět minut po uši v své vodě, tahal byste mne ze všech

sil. Nuže; smím vás aspoň
napomenouti, jestliže se vy topíte v
omylu daleko horším, než je voda?“
„Vaše

představivost,“ děl major, „je
obludná, Antoníne. Coťpak vám tato
vinná láhev připomíná Orši?“

„Ne, ne, ne. Nebo ano, ano.“

„Kdepak je asi sůl?“ „A ocet?“

„Pamatujete se, jak jsme solívali za
starých časů topinky se sádlem?“

„Ach, ouvé!“

„To jsou, to jsou ty jazyky
ciceronské s uzdičkou a bez uzdičky,
když se přešmikne!“

Major, abbé a Antonín jedli a zapíjeli
vínem. Rybu, mísu skopového, talíř
špenátu, srnčí kýtu s trochou
brusinek, chřest, špetku salátu, koláč,
drobet kompotu; ovoce (hrome,
hrozny doposud neuzrály a devět
sýrů.

„Platit!“

„Dejte sem účet, sklepníku, a novou
láhev. Nespěchejte z přílišné ochoty,

nebot' víno je nositi dobře!“

„Dejte to sem! Dobrá. Zde jsou peníze.“

„Pánové, můžeme jít,“ řekl major,
„nebot' pokud se pamatuji, jdeme na
představení

kouzelníkovu.“ „Hled'me,“ pravil
Antonín, „byl bych na to zapomněl,
právě jako vy,

abbé. Chci se vsadit, že Arnošek
čeká a že se ohlíží po vašich
kloboucích, postrádáje i mé čepice.“

„Byl bych na to zapomněl jen z ochoty k vám, „doložil abbé,“ neboť jsem viděl, že jste pili více než s chutí.“ „Vypil jste půl láhve, a jestliže jste ji vypil bez chuti, tím hůře pro vás,“

řekl major.

„Tím lépe, tím lépe. Nechci ani mysliti na to, jak by věc šla vpřed, kdyby měl abbé

ţízeň.“

Řka to, Antonín si rukávem utřel vousy a zmocnil se kytice, jeţ trčela

uprostřed stolu.

„Pojďme,“ pravil Hugo. A vyšli.

Náměstí, tento výtvar století XVIII.
, doplňovaný hrůzyplným
stavitelstvím škol

uměleckého průmyslu, s temnými
kupami platanů a se zářícími stromy
svítilen, majíc korunu z hvězd, bylo
málem krásné.

Má satan vidle?

„Kdyby za námi stál váš d'ábel,
abbé,“ pravil Antonín, „mohl by

kteréhokoliv z nás

napíchnouti na vidle, neboť není
pochyby, že se nám líbí ženské a že
spěcháme ke kouzelnické
kratochvíli.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Ejhle toho darebáka Arnoštka, běhal
po celém městě vychvaluje své
řemeslo, neboť

odkud by se vzalo tolik lidí?“ „Čeho
se to domýšlíte, Antoníne,“
odpověděl kanovník, „nemám d'ábla

a ďábel nemá vidlí.“

„Proklatě! vy zpustlíku,“ vykřikl major, „představujete si všechno zvráceně. Mistr se

nemýlí. Ďábel drží pevně násadu vidlí a Arnoštek opravdu zběhal celé město. Tak jest,“ dodal, když jakési děvče přešlo přes cestu tří přátel vzbuzujíc touhu smíšenou s bolestí, „hezkých holek je rovněž šlakovitě málo, avšak jsou. Každá z nich má svůj nástroj a všechny, pokud se vyskytují v Krokových Varech, jsou tu přítomny.“

ṽensk  nestojí za řeč, nicméně mistr
a major mluvili o nich ob  rn  a bez
ustání.

„Hled’te,“ d l Antonín pozoruje
d vku, je  sp chala mimo, „chtěl
bych z vazn  a pro

v  n 

 asy stanoviti poměry l tka
vzhledem k st    a vzhledem k
t lesn m objemům.“

„Nechte toho, nechte těch
dareb ck ch úvah a sp chejme;
představení se již počalo.“

Tu si přátelé podali ruce a zachovávalíce krok, šli jako se chodívalo, dokud platilo dobré pravidlo: levá, levá, levá!

Antonín kráčel uprostřed. Antonín dosti veliký, aby zhášel lucerny bez ťebříku,

nepřehlédnutelný, vzpupný pro své rozměry, mluvka, nedočkavý a bez peněz. Antonín, jemuť

mlčení nebylo příkazem, jal se tu uvažovati o kouzelnících, přepínaje

trpělivost svých přátel a hrubě se
mýle v podstatných věcech.

Úvaha o kouzelnících

Není pochyby, že měchatá veřejnost
a boby obojího pohlaví lají
podivuhodným

kouzelníkům, kteří chodí v pustinách
a na křižovatce točí kloboukem. Není
pochyby, že těmto lidem jest utíkat,
kdykoliv je někdo honí, že se
neobracejí a že jsou mdlí, když dojde
na pěsti.

Kdo jste je viděl, jak ve veselém

zápolení vytnou políček obecnímu starostovi? Kdo jste je viděl, jak jedí z hluboké misky primátorovy?

Jsou na útěku po lesích hledající dobrodružství ve skupinách řenců, kteří odpočívají u pramene vody.

Jsou na útěku pustou vsí provádějící v chůzi a v běhu dvě nebo tři kouzla před řenami, jeť o řni hlídají hejna a nepřestávají počítati svých kuřat.

Jsou na útěku až do dne, kdy jejich nevinná ztřeštěnost se skončí pěknou krádeží, vědeckou prací, odbojem nebo vládou. A tu, majore, a tu, abbé, kouzelník, jeť zmoudřel, si

obuje rukavice a vsadě si vydutý a
tuhý klobouk na hlavu, konečně
učesanou, stává se, čím se mu
zachtělo být“Vaše šlechtictví,
majore, bylo vynalezeno jakýmsi
potrhlym šejdířem, jenž byl bit více
než zasluhoval a více než

by snesl obyčejný člověk. Praotec
vašeho stavu byl silniční kouzelník,
jenž si pomohl

vhodnou zlodějnou a později se
rozmnožil legální cestou.

Teď, majore, vy nejste již dosti

vynalézavý, abyste mohl býti
baronem. Ťel! vaše

statečnost opakuje leda několik
postojů ze starých kousků těch
darebů, pro které mluvím. Majore,
nejste přesvědčen, že vše, co vzniká,
jest z hravosti a z odvahy těchto lidí
těkajících v poli, kteří nerobíce ani
knih ani věcí užitkových mají dosti
pokdy, aby blábolili jako bůh a řadili
věci v překvapující sled? Abbé,
nevidíte, že Arnoštek jeť rodu Publia
Ovidia Nasona, jehoť jste zhnětl
svým ukazovákem?“

„Proklatě,“ odpověděl kněz, „coťpak si, mistře, myslíte, že podstata básnictví je krádež?“

„Kdo mluví o krádeži,“ řekl opět Antonín, „takových věcí jsem si nevšiml, ani když se

udály v mé přítomnosti. Chtěl jsem však říci toto:

Míra dálky je toulka, míra hojnosti je hlad a hra předchází před činy. Je rovněž pravda, že čas, který se měřívá vězením, lze měřití stopou - a hrome! At' je to stopa daktylská, při níž se

vesele kráčí!“

„Hle,“ řekl abbé utíraje si čelo šátkem, „vám se, Antoníne, mění povaha, neboť pozoruji, že mluvíte pro básnictví.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

„Snad ne! Snad ne!“ vykřikl Antonín postrašeně“Neměl jsem nic podobného na mysli.

Zapomeňte, abbé, jestliže jsem přece něco takového řekl.“

Začněte!

Zatím přátelé došli na stanoviště kouzelníkovo. Bylo tu hodně lidí. Nad zástupem,

připomínající zkřížené meče, stály dvě vidlice, mezi nimiž byl napjat provaz. Konce tohoto provazu, stažené dolů, připevňovaly kolíky jen velmi ledabyle. Hugo, jenž viděl tuto závadu, chtěl ji opravit, avšak abbé ho zadržel a řekl: „Nechte toho, nechte toho, majore. Obratnost kejklířská nevyžaduje solidnosti, po níž baťíte. Mám pro to jakýsi skrytý

smysl a domnívám se, že tento lehký uzel je pro Arnoštka s výhodou.“

Abbé ještě nedomluvil, když se ozvaly hlasy kolovrátku, jenž po věky bude připomínati

harfy, bubny; píšťalky a puklice andělského kůru. Tu kanovník zvažněl, major čekal bez znepokojení a Antonín se jal poklepávati nohou.

Některé ženské měly naspěch a vedly si neslušně šťouchajíce se lokty.

Byla z toho

tlačénice, při níž tu a tam nezletilá

děcka vylezla na stromy, aniž hodlala platiti vstupného a býti zticha.

Blížila se devátá a soumrak se stával tmou. Arnoštkovy lampy, podobající se okovu, do

něhož kovář strká ťhavé ťelezo, syčíce prskaly něco jisker málo zápalných. Kolovrátek vřeštěl, zástup ropotal a Antonínovi bylo do zpěvu. Zatím Arnoštek znamená, že lidí více nepřibývá a že je nutno počítí s představením, vyskočil ze svého vozu a čekal jako dveřník, co

zvolna sestupovala dívka, jejíž tvář byla skryta pod maskou.

„Til jsem dosti klidně,“ řekl Antonín, „a nesnáším vzruchu. Coťpak není hezká? Chybí jí něco? Probůh, snad to není karcinom!“

„Jděte k šípku se svým oslovstvím,“ děl abbé vystupuje poněkud na špičky, „vy

entuziastický lékaři, jděte mi k šípku!“

„Víte co, Antoníne,“ řekl major, „vidím, že slečna má v ruce dvě

misky a ťe vybírá

peníze. Ať k nám přijde, poťádáme ji, aby sňala své pouzdro.“

Výběrcí

„Sláva,“ odpověděl Antonín, „abbé, připravte si drobné!“ Dívka, jeť neměla jiného jména neť Anna, šla ulicí diváků přijímajíc mince, jeť nepadaly zhusta a jejichť hlas pravil, ťe nejsou ze zlata a ťe je nouze.

Došedši pod strom, kde se usadili kluci, zdvihla svéisky ať k nim a tak, ťe její údy tvořily přímý úhel,

jenť je prubířský kámen krásy. Tu
bylo zřejmé, ře má

dokonalá ramena, chlapeckou hrud',
dobře utvářené nohy a ře je útloboká.
Avřak některé

staré řenské, které ničemu
nerozumějí, pravily, jako by ji
poznávaly:

„Ach, ta se jmenovala za svobodna
Nezválková a její otec, jenť byl
veliký hříšník,

vřechno uměl a skládal krásné
básně.“

Dívka zachovávajíc půvab,
nepříslušný chvíli, kdy se jí
nedostalo ani měd'áku, kráčela k
Antonínovi, který byl nejprívětivější
a zřejmě šlechetný.

„Tyto stromy,“ děl ukláněje se, „jsou
pouhá pláňata a nenesou ovoce.
Naštěstí můžeme

opravit divokou přírodu. Pánové,
máte přichystán svůj tolar?“

Abbé nebo major byli by Antonínovi
zajisté podstrčili peníz, jež mohl

spustiti okázale do dlaně Anniny, avšak mistrovo zdraví nebylo rozpačité. Nedávaje nic poklepal prstem na plech misky a usmíval se nad nesnází, o níž je lépe mlčeti než mluvit. Anna poděkovala zdvořile a rozumně všem třem pánům, a nežli ji major požádal, aby odložila svou masku, učinila tak sama.

Dívala se nikoliv bez zalíbení a bez vhodných rozpaků z jednoho na druhého a pravila: „Barva této škrabošky, jak vidíte, je červená. Byla zvolena namátkou, ale podržím si ji, neboť se mi zdá, že vám

nepůsobi nelibosti.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

„Byl jsem to právě já,“ odpověděl
Antonín, „kdo si stěžoval do tohoto

způsobu úpravy

tváře. Je dostatek zdravotnických námitek a někteří auktoři je uvádějí v přesvědčujícím množství, avšak je dosti času, abych je vyjmenoval?“

Řka to, Antonín se naklonil k uchu Anninu a jal se jí prudce a naléhavě cosi šeptati.

Společenské poklesky

Mluvit šeptem je neřest odsuzovaná všemi dobrými knihami mravoučnými. Bylo jí po

zásluze vyspíláno v katechismech a od těch dob kdekdo se varuje mluvit šeptem mimo chrám a veřejné místnosti.

Když se Antonín dopustil tohoto poklesku, měl jej přejíti mlčením ustanově se, že se na příští časy vystříhá všeho podobného. Avšak bylo souzeno, aby klopýtl dvakrát“Dosti,“ pravil major poklepávaje mocně na mistrovo rameno, „slečna, jak vidím, pospíchá a nemůže odpovídati.“

„Věru,“ přisvědčila Anna, „čas je příliš krátký, popilme si.“

Řkouc to, povzdechla, a dotekši se zlehka Antonínova lokte, odcházela s miskami ke

skupině mladíků, jeť ji přijala stejně vlídně a s dvorností.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Veliký bubeník

Několik starých pánů, kteří stáli vpovzdálí hovoříce o změnách

povětrnostních, zanechalo svých rozprav a blížilo se zvolna a odhodlaně k divadlu.

Kolem ten, jeť sem přišly s nahými lokty, se úřily prstence přátel, neboť tma houstla.

Počínaly se pěkné rozhovory, lidé si zjednávali místo vpředu a maličký zástup se pokyvoval v bocích.

Zatím se Anna vrátila k vozu a Arnošek oděný proslulým flanderským trikotem zamával

paličkou a rozvířil buben tak silně a

tak obratně, že zněl po čtyřicet vteřin
úvalem Orše až k okrajovým
pahorkům. Potom vmetl svůj nástroj
do veliké výše a tak, aby jej Anna
mohla

zachytiti, když padal. Sotva se to
stalo, Arnoštek nečině již okolků
vylezl po řebříku a usedl na vidlici,
kde měl pěkné sedátko, aby popadl
dechu.

„Jen zvolna, pane. Všeho moc
škodí,“ řekl jakýsi pochybovač, ale
byl okřiknut, aby

mlčel, že se kouzelník vyzná v své věci.

V tu chvíli se opět ozval kolovrátek, a co si abbé a major s trochou lítosti uvědomovali, že jeho klikou otáčí Anna, Arnošek povstal, a uchopiv tyč (již je držeti v rozpačených rukou), přeběhl rozhněvaně provaz po celé délce.

Strašné umění.

„Tato dovednost,“ pravil Antonín, „je málo podivuhodná. Chcete se vsaditi, abbé, že to provedu stejně

dobře bez cviku a bez přípravy?“

Kanovník Roch zavrtěl hlavou
neprojevuje úhrnem zájmu ani o
představení ani o hovor.

Měl hlavu zvrácenu nazad a jeho tvář
byla jasná, neboť sledoval některá
souhvězdí a některé stálice, s jejichž
jmény se obeznámil a jimž uvykl“Co
vidíte na konci mého prstu, je

Sírius,“

řekl“Snad,“ odpověděl major, „ale
Arnoštek asi spadne. Vidíte ho, je
nucen přikleknouti, aby spustil své

lýtko a zamával jím. Tento kousek patří k dobrému představení, avšak svedou jej snáze lidé lordotičtí a kdoť mají v pořádku stehenní natahovače.“

Nicméně kouzelník vstal aniť se zapotácel. Potom vykonav několik pochůzek, vyňal z

krabice, jiť připravené, třírohý klobouk, vrátil se do středu své úzké cesty a hrůzně ji rozkmital.

„Vizte,“ děl abbé vzhlednuv na kouzelníka, „není posedlý?

Nepodobá se čertu, jenť skáče na
svém ohonu?“ Sotva to dořekl,
Arnoštek neustávaje v pohupování
jal se kouzliti líbezné ohnivé květy v
kytice ohňů.

A to vše vylétalo z jeho klobouku na
odiv lidí, jiť hlučeli a vřeštěli,
tleskali, báli se, povykovali a tajili
dech“Vstal jsem velmi záhy,“ řekl
kterýsi starý pán, „ale neodejdu před
koncem, neboť hrome, byl by v tom
d'as, aby se náš kouzelník nezřítíl.
Bud' má ten chlapík vruby na
podešvích a provaz je spleten z
provazů oběšencův anebo sletí, jak

se říká, jako slíva.“

Arnoštek čaroval ze všech sil a za ustavičného poskoku, jakkoliv byl znaven a jakkoliv z jeho skrání padaly kapky zvící hruškovitého palce, přece měl dost času, aby se rozhlédl a spatřil majora, kněze i Antonína. Přátelé stáli, loket na roubení studně, do které z kruhovitých úst obludné ryby tryská pramének vody, aby zněl v konvích a aby dělil vypravování děveček i myšlenky kanovníka Rocha, jenž nyní sní.

„Zde jsou,“ řekl si Arnoštek, a míše
na hlavu Antonínovu, jal se ze svého
klobouku

vyluzovati mnohohlasou střelbu. Při
této práci kouzelník všecek zrudl a z
jeho nitra prosvítal jas.

Krátce, z kouzelníka šel strach, a
přece nepřestal! Naopak, vydávaje se
ve veliké

nebezpečí, dal se do kozelců a metal
je k vidlici západní a odtud k vidlici

východní. Teprve když

znovu dospěl k svému žebříku,
sestoupil a klopýtaje téměř bez
důstojenství vlezl do vozu. PDF

created with pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

Plané podezřívání a domluva

„Chci se vsadit,“ pravil Antonín, „že
tento člověk nás podvádí a že si
poznamenal čarou šípovou rovinu,
která probíhá podélnou osou
tělesnou. Chci se vsadit, že si takto
usnadnil odhadování středu, a že se

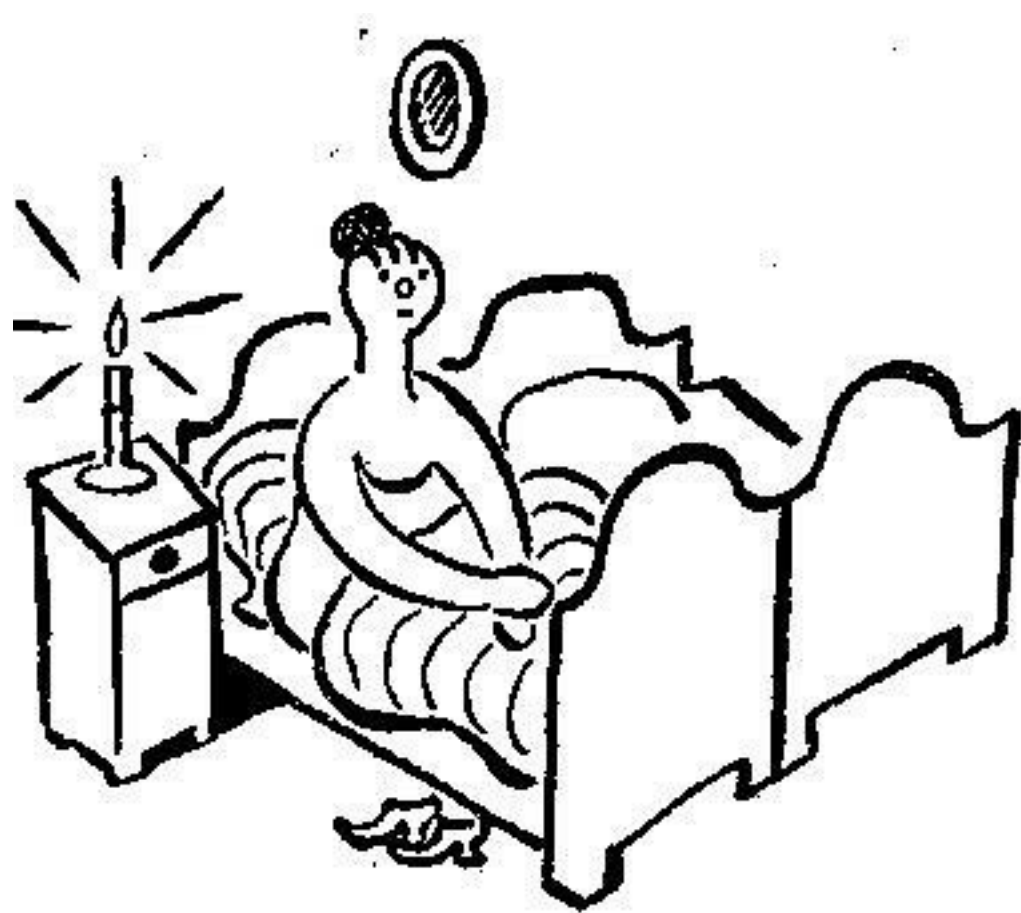
neřídí podle svého nosu, neboť tento
úd je vždy poněkud uchýlen buď
vpravo nebo opět vlevo.“

„Cítím ťivě,“ děl major, „ťe ťvaníte,
mistře, zdály se vám snad kozelce
nedokonalými?“

„Hledáte-li dokonalost v kozelcích,“
odvětil Antonín krče rameny,
„nemám, co bych
řekl.“

V tu chvíli zazněl opět buben a
zástup ohmatávaje si šíji (neboť je

obtížné státi se

zvrácenou hlavou) se rozestupoval
tvoře stříkance a cípy hvězd, na
jejichž hrotech kráčí dvojice těsně u
sebe.

„Představení je u konce, je čas jíti,“

řekl abbé. A vyšli. *Mistr se chystá na hlídku* PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

Doma Antonín seznal, že se paní Důrová právě vrátila z téhož divadla a že pomýšlí na spánek.

„Dnes,“ pravil zíraje oknem k jasnému měsíci, „je tmavá noc a spousta ničemníků má asi zálsk na tvoje podušky, na tvoje pláště, utěrky, mýdla a na ostatní pomůcky plovárenské. Lehni si bez starostí.

Půjdu je hlídat. Strávím noc ve veliké kabině na loži, které je tvrdé, ale necht', budu spát lehounce a na půl oka.“

Stítnosti Kateřininy

Když Antonín zavřel dveře, paní Kateřina Důrová usedla na okraj postele a pohrávajíc si střevícem nikoliv nejmenším jala se uvažovati:

Protimluvy tohoto lehkomyšlníka jsou dosti zábavné, avšak úhrnem mě můj manžel trápí

a působí mi hoře. Jsem nešťastná pro

nepatrnost jeho rozumu, jenž se
zbrídil v službách odporného těla,
avšak je rovněž pravda, že můj mantel
chrápe od večera do rána, aniž chvíli
před spaním uvažuje, co bude zítra.
Je to spáč a nadto nemírně pije.

Tu se paní Důrová rozpomněla na
několik poklesků, jež byly dosti
mrzké, aby ji

rozhněvaly, a pohodivši svůj střevíc,
jala se tlouci do peřin.

„Nuže,“ děla si volným jazykem lidu,
„kdo by mi zazlíval, když majíc

ducha rozjitřeného příkořím a truchlivou nedostatečností hledám a pídím se po maličké přísaze, po kratičkém horování, jehož se mi (na věčnou pohanu) ve svazku manželském nedostává.“

Potom obrátivši se ke zdi v poduškách, jež byly pruhovány, jakož se sluší praporu tygřic, budovala si několik představ o dokonalosti Arnoštkově.

Spatřila jej, jak se usmívá zpod svého klobouku, jak kráčí maje hlavu pěkně schýlenu k rameni a konečně

jak si opírá přemýšlivé čelo dávaje
zářiti prstenu na ukazováku.

Neklidné snění Některé živé milostné
sny se snášejí v úsecích nocí jako
rána a dopadnouce působí rušivě ať

do svítání. Tím se vysvětluje, že
spánek lidí zamilovaných bývá
přerýván a že není

vydatný. Milenci procítají již za
kuropění, a byť si mnou oči ať k
slzám, a byť se nutí počítati od jedné

do sta a od tisíce do padesáti, přece
neusínají.

Naštěstí starší školy básnické učinily
milencům úsvit dosti krásným a ti z
nich, kdo znají cenu dobré literatury;
čas od času jej vyhledávají.

Nuže paní Důrová zdvihla svoje
střevíce, a oblékši plášť, přistoupila k
oknu. Bylo na třetí hodinu zrána a
šedé svítání se sotva započalo.
Nábřeží bylo pusté a řeka tmavá,
nebot' do ní
právě vstupovala noc.

Paní otevřela vyhlídku jsouc na
pochybách, není-li mýlka a nesmysl,
že se vstává tak

záhy. Dům a zvyky Antonínovy

Důrův přístřešek stál v řadě domů
málo významných a neúhledných,
vyznačuje se

samojediny pěkným ťlabem a vraty s
kovaným zámkem. Tento zámek
hlučně zapadal a otvíral se klíčem o
málo menším, než je kotva. Věru,
bylo obtížné nositi jej v kapse a
Antonín odcházeje nechával vrata

nezamčena a řenu v nebezpečí.

Paní Dřurová znala dopodrobna
zvyky maňťelovy a tu, kdyř se jí
zachtělo vyjítí a kdyř

mimo nadání nalezla vrata zavřena,
zabuřila do nich pěstí a řekla:

„Ach, toho starého pošetilce, toho
osla, jenř se domnívá, ře mě zavře,
aby mohl bez

zaslouřené odplaty tropiti své
výtrřnosti! Jenř mě zavře, aby se
mohl toulati po nocích! Ba co dím,
aby smilnil! Nebot' jsem si jista, ře

tento ohavník našel poběhlici, jeť se s ním dorozuměla.

Nu ovšem! Nu zajisté! Tím jedině lze vysvětliti jeho bezbožné manželství.“

Kletba

Řkouc to, paní nemařila času hledáním druhého klíče, neboť bylo jisté, že ho nenalezne, a měla se k odchodu: Sňala kořenáč z okna, vylezla nahoru a odvažovala se skoku.

„Bud' proklet tento stav,“ pravila si sedíc nejmenší částí těla na okně a kývajíc nohama, co smutná a chabá její sukně splývala podél zdi, „bud' proklet tento stav, v němž se mi nedostává všeho mimo potupu a ukřivd'ování. Mohla jsem voliti z pěkné smečky chlapíků a hle, co jsem si vyvolila. Chlupatce, jehož kníry trčí jako plátenický loket, když jej pes nese v hubě.

Ňumu, který miluje rozpálená kamna, nunváře shánějícího cizí peroutku, třebaže je doma plno peří!“

Tyto myšlenky přiměly Kateřinu k činu. Skočila dolů, a jakkoliv podezdívka nebyla

vysoká, dopadla na ruce. Maličká oděrka, jiť pokládala za pohromu, znovu však Kateřinu rozzuřila.

Mohutná léta devadesátá

Roku 1891 v kteréši osadě poblíže východní hranice se urodilo hojnost zemčat. A bylo

jich takové množství, že se pod jejich tíhou třáslo bezpočet vozův a že dva páry volků, krav či jiných tahounů

jimi nehnulo z místa.

„Hled’me!“ pravili sedláci zvedajíce
ostrý nos zpod štítku své čepice,
„hled’me, hled’me!

To jsme se dočkali. pěkných časů!
At’ nás husa kopne! Vždyt’ to
zmrzne! Vždyt’ budeme na
mizině!“

„Ach, ach, ach! Kdopak nás
zachrání? Kdo se nás ujme? Kdo
nám to vrátí?“

„Co?“ odpověděl starý a dobrácký

řid, jenř obchodoval polními
plodinami, „co jste to

vymňoukli, miláckové?“ Nicméně
kdyř se venkované statečně drřeli,
vyplatil jim po měřici zlatáků.

A sotva se to stalo a sotva sedláci
přijali svůj peníz, jali se bařiti po
vyraření, jeř by bylo případné a
vhodné k jejich majetku a k jejich
novému postavení. Byli by je
bezpochyby našli v uřlechtilé řetbě
a po hostincích, avřak kterýsi
osadník jménem Blařej Okurka dal
všem řpatný příklad. Oblíbil si

vdovu, kterou zahrnoval přízní a penězi, vyměřiv jí měsíční důchod dvaceti zlatých.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Tehdy paní Okurková na věčnou paměť a na výstrahu všem špatným manželům svátečně

se oděla, a došedši k představenému obce, jenž sázel málo zemáků, měla jej k tomu, aby obeslal a pohnal oba viníky. Nezbednou vdovu i zlého manžela.

Když přišli, paní se velmi rozhněvala a jala se volati plným a jasným hlasem: „Vizte

nestoudníci! Vizte marnotratníka!“

Lomila rukama a její pláč drásal starostovu duši. Bylo třeba mnohých laskavých slov

představeného, aby se uklidnila, avšak sotvaže se to stalo a sotvaže nabyla vlády nad svým ťalem (s očima třpytícíma se doposud slzami), jala se ošemetníci pleskati po tvářích, po hezounkém důlku v bradě a po

hyždích. Přejela mantelovu čelist
starobylým právem rychtářským,
jehož se zmocnila strhši je se zdi, kde
viselo, a mazala, prala a bušila do
nich hlava nehlava a byli biti jako
řito.

„Dost!“ děl starosta znamenaje, že
uplynulo půl hodiny, „jsme staří lidé,
odpust' me si, co jsme si. Dejme si
hubičku.“

Řka to políbil vdovu.

Přišel domů, sedlák Okurka,
jakkoliv bylo před polednem, ulehl

neřádaje si pít ani jísti, avšak paní, pamětliva jsouc zrady a újmy, co jí osýchaly slzy v záhybech a rýtkách úhledného podbradku, přilehla k němu a nutila ho k věrnosti tak dlouho, ať ji odprosil a ať jí slíbil, že se napraví.

Tato příhoda je obecně známa, avšak paní Důrová v prudkém hnutí své mysli neměla

dosti trpělivosti, aby se dobrala naučení, jež skýtají starší vypravování. Tak jádro ořechu zůstalo uvnitř a čiš v kosti.

Procházejíc vrbovím Kateřina
zaslechla několik vzdechů, jeť zřejmě
nepocházely z hrdla Antonínova.
Zrychlila krok. Luna, hvězda
milenců, doposud zářila, u porostech
se ozývali ptáci a zdálo se, že bude
krásný den.

Paní Důrová nehleděla však na nic.
Kráčela krátkým a hněvivým
krokem, vstoupila na

most, přešla jej vratkou nohou a
stanula přede dveřmi velké kabiny,
kde byla Antonínova postel.

Leckteré průpovídky jsou s to, aby
zchladily hněv a prudká vzplanutí
mysli, ale ťena

mistrova jich nevzpomněla, právě
jako neuvážila příběhu o zemčatech.
Za dveřmi bylo slyšeti dva hlasy, a
protože pouze jediný z obou mohl
náleťeti Antonínovi, paní Důrová
zabušila na dveře křičíc z plna hrdla:

„Otevři! Otevři, ty zpustlý a
namlouvačný hanbáři! Otevři,
proudníku, sice vyrazím

dveře“

Řkouc to jala se opravdu hledati
kopáč, sochor či sekeru.

Věčná chvíle

V kabině nastalo ticho. Míjela
hrůzyplná chvíle a Kateřinino srdce
udeřilo devadesátkrát.

Pojednou bylo slyšeti pád a jasný
cinkot skla“Propánaboha“ vykřikla
paní“Vy pijete!

Pánové! Jste to vy? Jste to vy, pane
majore? Jste to vy, pane kanovníku“

Vedle plovárenského vchodu stávala

od nepaměti stará stolice. Kateřina
pobíhající a

udeřivši se do kolenního kloubu o
její roh spatřila ji pozdě a tu, aniž
zaklela, vzala do náruče tento
nábytek a nesla jej ke dveřím kabiny.
Potom, sotva ťidle stála, vystoupila
na ni, a zachytivši se horních okrajů
prken, s dychtivostí vznesla svoje
velikolepé tělo do výše, aby mohla
nahlédnouti horním otvorem do
vnitřní kabiny.

Tak vida!

V tu chvíli otevřel Antonín dveře.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

„Chutě, chutě,“ pravil zachovávaje
vátnost, ačkoliv z jeho kalhot crčela
voda, „co otálíš, co tu prodléváš.
Běť! pspíchej i přines tomuto
nebohému děvčeti krapítek teplého
mléka a suché prádlo! Obávám se, že
je dočista utopeno.“

„Jakže,“ děla paní mistrová
přistupujíc k loži Antonínovu, na
němž spočívala Anna majíc oči

obráceny v sloup a košili přilepenou k
řůžovému tělu.

„Hrome, vidím, že je mokrá.“ dodala
po chvíli ticha hrubě přehlížejíc
Anninu krásu, jeť
prosvítala.

Zmoudřete!

Na druhý den, když abbé a major
přišli na Důřův ostrov, otázali se
Antonína, kdo to v

nocí tonul a koho zachránil.“ Oho,“
řekl mistr mezi prozpěvováním

(neboť Kateřina byla již

odešla po nákupu), „vytáhl jsem z Orše maličkou chudinku, děvčátko nikoliv starší než dvacet let. Byla by se, pánové, dočista utopila.“

„Dnes při snídani jsem zaslechl jakési řeči,“ pravil kanovník“Mluví se, Antoníne, že to byla Anna z vozu kouzelníková a že jste ji vlekl vrbinami až sem. To nešťastné děvče, majore, bylo prý nuceno vrhnouti se do vody, aby uniklo návrhům nestoudníkovým! Vy mlčíte,

Antoníne, souhlasíte, abyste byl veřejně označen za svůdníka a jmín lumpem.“

„Máte zcela pravdu,“ odvětil major, „je dobře míti veselou přítelkyni, znám to. Jejich tlamičky a jejich uši jsou malé a růžové.“

Řka to, major zřejmě jsa pohnut se odmlčel a po chvíli dodal: „Pravím, že to znám, avšak čas míjí a věci se zapomínají.“

Vy, Antoníne,“ děl obraceje se k mistrovi, „jste si počínal hůře neť

lancknecht v městě, jehož bylo
dobyto, a abbé vás nazval právem
darebákem.“

„V mém dobrodružství,“ pravil
Antonín, „není nic ošklivého, neboť
Anna je naživu,

dýchá a chodí. Slíbil jsem ji něco
ryb, a vy, majore, byste mi měl
přispěti, neboť-jak jsem si úkradkem
všiml - je to opravdu hezké děvče.“

Dosti

Slyše to, kanovník vyňal z kapsy Ars
amandi P. O. Nasona a udeřil knihou

o zemi, takže se zdvihl obláček prachu.

Potom se jal abbé spílati a mluvil špatně o literatuře a o knihách říká, že básníci jsou lidé nesmělí, že to řemeslo nezjednává cti a že platí u ženských za onuci. Když se vylál, zdvihl opět svoji knihu a pravil:

„Výtky, které jsem vznesl proti krásnému písemnictví, neplatí bez výhrady a neplatí

obecně. Avšak je nezvratná pravda, že ženské jsou hlupačky a že nikdy a

nijak nebyly účastny velikých věcí
aniž rozkoší duševních.“ „Právě tak,“
poznamenal major zapaluje si
doutník,

„nesloužily nikdy ve vojště, a
jakkoliv se jim líbí přiléhavé spodky
a barevné kabátce, nerozumějí
vojenství

ani za mák. Víte-li pak, abbé, že jsem
se nesetkal s dámou, která by znala
základy

balistiky nebo taktiky a která by
měla jakékoliv mínění o těchto

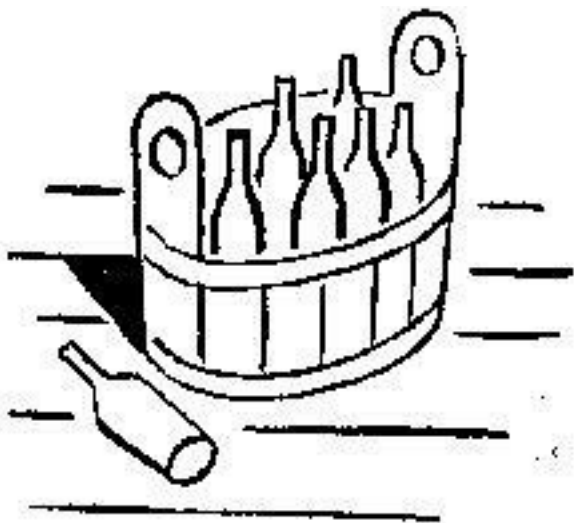
věcech?

Pah,“ doložil, „dovedou kaziti staré rody křížice se s největší snadností s potomky šlechty a přivádějíce na svět čtenáře poštovních knížek.“

Horlivost

Zatím paní Důrová spořádala špíži a vrátila se k Orši. Antonín ji spatřil, jak přichází, a dal se ihned do velikého poklizení. Popadl štoudev, nabral vodu, vylil ji na podlahu plovárny a potom, ujav se provazového víchu, jal se vytírati

louři vkládaje do práce velikou
sílu“Tento

člověk,“ pravila paní Důrová, „je
můj manžel a podvádí mě! Dnes v
noci jsem přistihla v jeho posteli
holku.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

„Coť nebyla mokrá“ odvětil Antonín.

„Byla,“ vece opět paní, „poslyšte však, jak se to zběhlo. Ve veliké kabině je dřez plný vody. A do tohoto dřezu, majore, či do této kádě, abbé, schováváme láhve, aby si nápoje, které jsou u nás na prodej, uchovaly svěžest a náležitou teplotu.“

Kdyť paní zevrubně popsala způsob uchovávání potravin a způsob svého obchodování,

postavila se ke dveřím, jako stála ráno, a opakujíc všechno své

počínání jala se bušiti na dveře.

„Slyšela jsem třesk a zvonění skla, slyšela jsem, jak crčí voda padajíc zpátky do kádinky.

Pohříchu teprve teď vidím, pohříchu teprve teď je mi jasné, že crčela z Antonínových kalhot a že si tento cizoložník sedl do vody jen proto, aby mě oklamal a zmátl: Té nestoudnosti! Podvedli mě, smočivše si košile a spodky.“

Kdo to byl?

„To by byla zlá a neodpustitelná

prorada,“ děl abbé, „avšak podívejte se na Antonína,

myslíte, a je pravděpodobné, že by tento mamlas získal děvče tak hezké? Jste si jista, že se nemýlíte? Poznala jste opravdu Annu kouzelnici.“

„Kanovník Roch má pravdu,“ dodal major „Byla ta snad nějaká babka z hub či z roští. A

víte co, paní, snad ji Antonín opravdu vytáhl z Orše, neboť kdepak máte jistotu, že se věc přihodila, jak ji

vypravujete, a že s tou ženskou Antonín spal. Váš manžel býval necuda, ale teď je to již starý člověk.“

„Vím nejlépe, jak je stár,“ odpověděla paní mistrová, „vím to dobře, ale ta děvka nebyla ani z hub ani z roští, nýbrž z vozu. Vy jste na to káp, byla to Anna.“

„Tak“ pravil major; když paní Důrová vyběhla z plovárny, „vaše lítice vypráší Anně kůži.“

Vidíte ji, jak utíká? Vidíte, jak se vzteká.“

„Moje žena,“ děl Antonín, „je potrhlá a zlá baba. Nezbývá mi nic, než abych vzal čepici a hůl a šel za ní. Obávám se, že nebude vyhnutí a že budu nucen, abych jí natloukl.“

Hra s krupkami

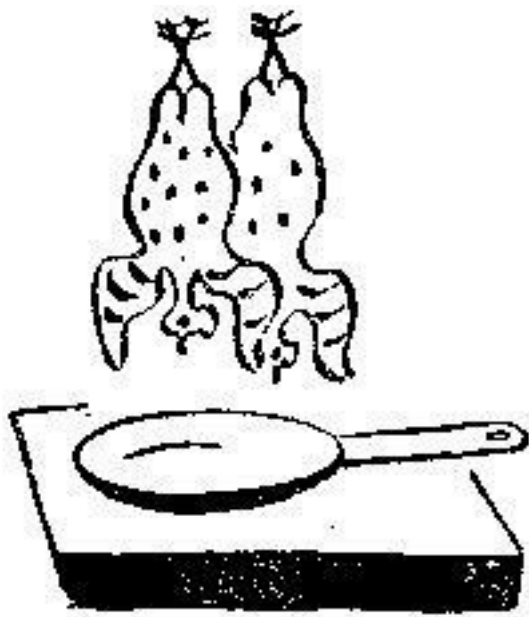
Náměstí Krokových Varů je důkladný čtverec obehnaný měšťanskými stavbami. Je tu

plno travin, několik stromů a kašna. Dvě pěkné cesty po stranách velkého pivovaru spojují toto místo s parkem a procházejíce jím stoupají

po utěšeném návrší k chrámu
zasvěcenému svatému Vavřinci.
Vypravuje se, že zde býval před
dávnými časy klášter a že jeho
mnichové

byli opilci: Od dob založení kláštera
jsou cesty vedoucí k bazilice
vroubeny hlohovým

plotem a podle něho místo od místa
stojí lavice, jež jsou natírány každého
jara. Přišel do těchto míst, Antonín
usedl na jednu z lavic, takže nemohl
býti spatřen z vozu Arnoštkova a
přesto dosti

dobře viděl, co se děje. Obydlí stálo v středu silniční vidlice, zde byl vůz, provaz, hrazda a koberec.

Antonín naslouchal, avšak vůkol vládlo ticho, pohoda a mír. PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

„Je zřejmé,“ řekl si, „že moje žena

upustila od svého úmyslu a že nechá Annu na pokoji.

Dvě hodiny, jeť zatím minuly. otupily snad její hněv a ulomily mu špičku.“ Řka to, Antonín jal se pokukovati k vozu jinak a odvážněji, avšak jeho dveře zůstávaly zavřeny a Anna se

neobjevovala. Některé staré zkazky vstoupily mistrovi na mysl a tu, pohrávaje si krupkami, jeť

nalezl v kapse, byl by málem usnul.

Zelený vůz

„Projděme se,“ děl zapuzuje
nevhodnou ospalost. Potom vstal a
zamířil k pocestnému
domku.

Obešel jej nepozoruje nikde řivota.
Zdvihl dřevěnou palici kouzelníkovu,
zavěsil se na hrazdu, dotkl se tyče,
pohládl psíka vida, ře je hladov a ře
kulhá. Kdyř byl hotov s okolím, jal
se Antonín prohlířeti věci, které
visely zevně na voze: chomout,
jakousi pánev a konečně

párek slepic. Ptáci byli spolu svázáni
za nohy a přehozeni přes kolík.
Jejích křídla visela dolů

jevíce tři barvy.

„U d’asa,“ děl Důra prohlížeje drůbež
zblízka a pozorně, „tato kuřata se
velmi podobají kuřatům, která
pobíhají po našem dvoře. Jsem
zvědav, má-li slepice zastřižené letky
a

má-li kohoutek měděný prsten na
pravém běháku. Oho“ vykřikl
nalézaje oba znaky velmi

zřetelné, neboť do mědi byl vyryt
křížek a zastřížení bylo nepravidelné.
Potom zvedl hůl, a zaklepav na
zastřené okno, odcházel chechtaje se
z plných plic. Zdálo se mu, že paní
Kateřina Důrová, jeť

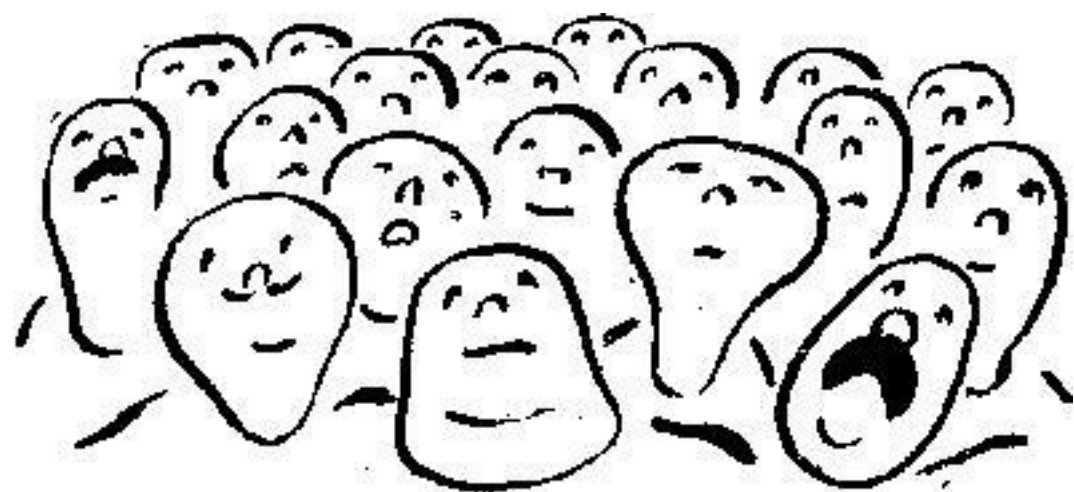
má tak tlustý břich, jeť se leskne
potem a jeť se hádává tak ostře,
pozbyla poslední špetky rozvahy““To
jsou ty veliké a ťaluplné zmatky
zralého věku,“ řekl si““To je láska
přicházející za děsivé střídou dvou
období. Vidím svoji tučnou, ale
ctihodnou manželku, jak
pronásleduje po dvoře kuřata, jak je s

nevolí zařezává, jak je klade na
střechu kurníku hlavou dolů a jak je
uzardělá nese pod zástěrou k
Arnoškovi. To vše jí odpouštím, aniž
mrknu okem, avšak chtěl bych míti
záruku, že její cit je pevný a stálý.

Jděte, milenci,“ dodal, „jděte loket v
paži, prchejte nohy na ramenou a
probůh, ať se

nevracíte.“

Střezte se strážníků!

Na druhý den, když byl čas večere, městský strážník skrojil bochníček chleba, pojedl sýra, na nějž byl zvyklý, a napil se. Potom vstal, popadl břitkou poboční zbraň a vyšel na ulici.

„Mějte na paměti,“ děl dětem, které si pohrávaly na pokraji chodníku, „že máme choditi vždy po pravé straně.“

Mějte to na paměti, vy klackové,

nebo vám vytnu políček, ani se nenadějete.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Když je pokáral, rozpomenuv se na svá dětinská léta, mávl rukou a chtěl jíti v pořádku na kouzelníkovo představení. A tu major, jenž přicházel s knězem a s Antonínem, se dotkl jeho řemení.

„Pane,“ pravil zhurta nevzdávaje mu více než náležitou poctu, „pane, co jste popíjel u Zelené panny, co jste

mrhal úředním časem, byl zloupen občanský majetek! Dobře počítáno, chybějí v městě dvě kuřata.“

„Tak,“ děl strážník, „tak vida! Máte kurník se zámkem nebo bez zámku? Byl otevřen

nebo zavřen.“

„Byl otevřen,“ pravil Antonín, „nebot’ se to stalo ve dne.“

Zpěv

„Tím hůře,“ odpověděl opět strážník, „kdo krade ve dne, je dvojnásobný

lump. Avšak víte co, pánové? Znal jsem zvrhlíka, jenž si počínal při těchto věcech ještě hůře. Vycházel na svůj lup o polednách a prozpěvoval si přitom veselé písně. Tento člověk byl ovšem nenapravitelný.“

„Takové počínání,“ řekl abbé, „jest pokládati za pusté a zvrácené, ale coťpak nevíte, že je na pokání vřdycky dost času a že těm, kdo vzpomínají s lítostí svých zločinů, kdo jich ťelí a kdo se z nich vyznávají ve zpovědnici, bývá odpuštěno? Mám ťivou naději, že váš

chasník nebude zatracen, ovšem s
tou podmínkou, nezpíval-li písně
nemravné, a jen

tehdy, když se polepší.“

„Obsah těchto písní neznám,“ děl
strážník, „neboť chlapík byl
vykutálený a nechytli jsme ho.“

„Mistrův případ není tak složitý,“
pravil major, „zdá se, že jeho slepice
zmizely mlčky.“

„To jste tedy vy,“ pronesl strážník
obraceje se k Antonínovi, „to vy jste
zapleten do té krádeže.“

Řka to odcházel pokyvuje hlavou.

Jasná obloha

Městský lid pospíchal na představení ze všech koutů, a když tři přátelé přišli na náměstí, bylo tam plno. Buben a píšťala zněly dnes krásněji než včera, ovzduší bylo jasné a na nebi svítily hvězdy.

„Noci,“ pravil Antonín, „vyznačují se lahodou a dny nestojí za nic. Čím to je, abbé.“

„Myslím,“ odpověděl kněz, „že jste

veliký hříšník a že tato zlá denní povětrnost je trest nebes.“

„I čerta,“ odvětil. Antonín, „byly doby, kdy jsme hřešili ostošest, a přece svítilo slunce!

Myslím, že to v tom nevězí.”

Dobré mravy

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Někteří výrostkové tropili všelijaké šprýmy s děvčaty. Ti chlapíci měli ztřeštěné

myšlenky a na holky byli jako ostříť. Antonín jich napočetl asi deset. Slečinky na ně pohlížely přivřenýma očima a zdály se přitom kořistí velikého blaha. Mrazilo je rozechvěním, a kdykoliv svým přátelům odpovídaly, kladly si dlaň před ústa. Antonín, abbé a major, sedíce opět na okraji o něco vyvýšené kašny, mohli bez obtíží viděti tuto hru, neboť všechno se dalo prostě a bez skrývání.

„Příchyllost obou pohlaví,“ děl Antonín, „je starší než skály a moře, proto, abbé,

nepřichází

potopa, kdepak! Vizte tato přátelství stará i nově uzavřená,“ děl ukazuje majorovou holí z dvojice na dvojici, „nezdají se vám řádoucími a bohulibými? Necítíte nutkání, abyste vstoupili v účastenství, ve spojení a ve styk s touto tvořivou silou, byť by vás z toho srážela řehole kartuziánská.“ Abbé pohyboval hlavou a zdálo se, že přisvědčuje. *Děvče s cínovým talířem* Zatím bylo načase, aby Anna, dívka kouzelníková, pomýšlela na svojeisky. Vystoupila

z vozu nesmírně půvabně a poklepávajíc růžovým prstem na plech, jak to včera činil Antonín Důra, a chřestíc penězi chodila po skupinách muž od muže, od děvčete k paní a nevynechala ani starců ani dítek.

„Drahý pane Antoníne,“ pravila před kašnou Důrovi, „drahý pane, jsem vám zavázána

tolikerými díky za vaše přispění.“

„Nu, nu,“ děl Antonín, „vaše povaha je velmi jemná, nestalo se vám nic,

nemáte rýmu“

„Ach,“ odpověděla, „vypila jsem šálek čaje a vaše choť, paní Důrová, mě ošetřovala po

celé

hodiny.“

„Moje žena vede plané a bouřlivé řeči,“ odtušil Antonín a vzal dívku kolem pasu.

„Ať zůstane v arše Arnoštkově,“ doložil, „ale vy se tam nevracejte.“

„Ach,“ odpověděla Anna, „Arnošek je kouzelník jen prostřední, ale je to dobrý pěstoun“

Potom, nepřijavši peněz neť od majora, zmizela ve shluku lidí.

Záhadná hudba

„Všimněte si dobře těchto kouzel,“ děl Antonín zdvíhaje tři prsty

“Arnošek stojí před svou boudou, Anna obchází vybírajíc peníze, a přece, jak je dobře slyšeti, jejich kolovrátek vyhrává. Bojím se, že kouzelníkovi slouží d’ábel.“

„Často jsem se bál o váš zdravý rozum a vidím, že moje strachy byly důvodné. Jak

můžete tertovati o tom, že vám utekla žena“ pravil Hugo.

Druhé představení

Než se tato rozmluva skončila, Arnoštek dávaje zaznívati bubnu jal se křičeti, že se

představení počíná. Potom opatrně vylezl na svůj provaz a prováděl podivné a neuvěřitelné kousky. Podobal se postupně luciperovi,

sirce, šaškovi, opici, hasanovi,
jablíčku, cvočku, pedelovi, opilci,
bláznovi a nakonec, stanuv pěkně při
kraji, měl tvářnost kazatele, když
křičel, že jsou vzadu lidé, jimž lezou
oči z důlků a kteří neplatili.

Odpočinuv si, postavil se pěkně na
konečky ukazováků, a nesa všechnu
tíži tělesnou na těchto prstech, za
hlučného potlesku a volání slávy
přešel přes provaz.

„To je kluk kakraholtská. To je
štvanec. Ten se vyzná v tlačeníci,“
pravilo několik

příchozích z okolních osad, kteří v nadšení uťívají rčení, úsloví a obrazů obecné mluvy. *Sklenice dešťů*

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Když bylo k desáté hodině, Arnoštek přinesl stolek, rozsvítil čtyři lampy a hotovil se, že provede několik triků a dovedností kouzelnických. Stůl a ruce kouzelníkovy byly prázdné, avšak sotva luskl prsty, stála uprostřed stolu pěkná nebroušená sklenice plná vody. Sotvaže pak Arnoštek tleskl do dlaní, nadul tváře

a foukl, voda ve sklenici se počala
čeřiti a chlístla na zem v mohutném
proudu, jenž tekł drahný čas.

Kdyby byl tento šprým trval déle,
mohla býti osada všechna zaplavena,
nebot' tato

pramenitá

sklenice, jež se někdy nazývá
sklenicí dešti, je s to, aby vydala 129
hektolitrů vody za hodinu. Toto
množství se rovná právě výkonnosti
městského potrubí a není ani větší
ani menší“Dobrá,“ pravili divákové,

„dejte s tím pokoj, pane kouzelníku,
a zavřete kohoutek. Chvála
pánubohu, u nás je dost vláhy,
coťpak jsme nemokli dnes a včera po
celý den.“

Rozmanitý způsob zábavy

Když bylo po produkci, Arnoštek se
pěkně uklonil a zmizel ve voze. Lidé
šli domů.

Někteří

se stavěli v hostincích, aby vypili
dvě nebo tři sklenice leťáku či piva
budějovického, někteří

zamířili k sadu a jiní šli k lukám; ale tam bylo vlhko.

Antonín zívá a řekl majorovi, že je unaven a že půjde spat.

„Pojďme,“ přisvědčil Hugo, „je právě čas, neboť co nevidět bude jedenáctá.“

„Já,“ děl abbé, „zůstanu chvíli na náměstí, rád bych viděl, jak si Arnoštek ustele, jak si lehne, a rád bych viděl, co učiní obě řtenštiny, neboť vůz je malý a zdá se mi, že v

něm není tré loťnic.“

„Umíte pískati na prsty“ otázal se Antonín, „nuže, kdyby se vám přihodilo něco zlého,

pískejte hodně silně.“

Hovor noční

Abbé přecházel po chodníku a tu, když se opětně blížil k vozu, spatřil, že jeho dvířka se otvírají a že sestupují dvě postavy. Jedna z nich byla drobná a druhá, pokud jde o objem; ťivě připomínala paní Důrovou.

„Vidím a rozeznávám,“ řekl si kanovník Roch, „hubená lýtka a křivá stehna

kouzelníkova. Vidím, že se panička spouští boha.“

Potom vyňal z kapsy knížku a drže ji v ruce přistoupil k oknu Arnoštkova příbytku.

Třpytilo se rusým jasně „Dnes,“ řekl, když se okénko pootevřelo, „dnes je již pozdě honiti bycha.

Měl jsem býti opatrnější a měl jsem

vám dátí tuto knihu hned prvního dne,
jsou v ní

krásná vypravování a některé cudné
příběhy milostné, jeť se hodí pro váš
sluch.“

„Poshovte mi chvílku,“ odpověděla
Anna, „mám na pánvi ryby a bojím
se, aby se mi

nespálila večeře.“

„To jsou,“ děl abbé, „to jsou věru
zbytečné okolky. Ty ryby nejsou
čerstvé a dnes není pátek.“

„Nuže,“ odpověděla Anna, „otevru vám a vy budete obracetí pánev pěkně po ohni.“

U zelené panny

V hostinci tohoto pěkného jména několik pijáků přebralo míru, a protože to byli lidé

hádaví

a popudliví, jali se pokřikovati na hostinského pravíce, že je to starý brynda a pepřil.

„Jakže, vy mátonoho, chcete nás

popuzovati? Pročpak před nás
přistrkujete pinku? Vy

šňupko, vy špatný ťivnostníku, vy
smrdivko.“

Kdyť to všechno řekli a kdyť byli u
konce, sloťili karty a hajdy ven na
náměstí. Chodili

sem a tam, a přišedše konečně ke kouzelníkovu vozu, jali se jím pohybovati, popojížděli s ním, vyrazili zákolníček, pleskali psíka po kýtách, bušili na okna, bubnovali na stěny, křičeli, že je Arnoštek stará opice a že se chtějí s Annou oženiti.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Bitka u zeleného vozu

Jeden z těchto lidí, jménem Petráček, vylezl po žebříku k oknu, a otevřen je, strčil hlavu dovnitř. Avšak dříve

neť se rozhlédl, dostal takovou a tak prudkou ránu za ucho, že zavřel oči.

Podruhé byl zasažen pěstí do svalů
tvýkacích, potřetí do kyvačů,
počtvrté do svalíku tragického a tu se
dal do křiku a spadl pod vůz.

Ostatní vidouce svého kumpána
takto zhanobeného velmi se
rozhněvali. Vypáčili dveře,

vnikli do vozu, rozbíjeli nádoby,
křičeli, tloukli, hartusili a byli
vztekli. Z toho vzešel povyk, který
probudil u Čtrnácti pomocníků

městského strážníka.

Tento starý voják sotva se přepásal a již pílil k místu neštěstí maje hořící dýmku v zubech a v hrsti červenou sedmu.

Zatím kanovník vyvázl z chumlu, a slyše volání po stráží, rozbil městské osvětlovací

těleso. Tu se mu podařilo přikrčiti se do tmy. Čekal, a jak byla chvíle příhodná, dal se do útěku podél zdi, přeběhl náměstí, a zahnuv do ulice Primátorské, hupky pospíchal k

domovu. *Rozšafný biskup*

Zmatení hlupáci a lidé slabého ducha
bývají 'nepokojní, avšak moudrost
skýtá jistotu.

Vykračujíc si s rukama za zády
nespěchává a třídí nehody přihlížejíc
k věcem věčným. Kterýsi biskup
královéhradecký překypoval chutí a
schopnostmi štváti zajíce. Honil je v
stinných končinách hájů, v místech
slunných, po bramboříštích, strnisky
a podél struh, na koni pečlivě
osedlaném, sedě pěkně zpříma a
uvaňuje o štvánici se svým

myslivcem, který se drtíval o koňskou délku za ním.

„Festina lente“ říkával, „festina lente, pane myslivče! Zajíc je hbité a malé zvíře. My naopak jsme dospělí a rozšafní mužové. Jen pošetilci se řítí vpřed skákajíce, opisují kličky, rudnou, brunátněji, popadají dechu, avšak ten, kdo věc uvážil, jde zvolna. Jen ať nám ten ušák uteče, vsadím se, že co nevidět vyrazí jiný, a věřte mi to nebo ne, třeba se to všechno rozutíkalo a třeba všechna zvěř zalezla do děr, budeme dnes přece mít k večeři zajěčinu.“

Naučení, jeť čerpáme z knih a z rozhovorů

Mistr Antonín na rozdíl od své manželky, jeť byla hlupačka, měl schopnost, aby si v

pravý

čas uváděl na mysl zkušenosti cizích lidí, a vzpomínaje na biskupa řekl majorovi: PDF

created with pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

„Je mi zřejmé, že moje manželka

odejde s Arnoškem do širého světa.
Je mi zřejmé, že

kanovník vlezl včera večer k Anně
do vozu, že se k ní lísal, a uťívaje
zhurta své výmluvnosti (která, jak
víte, je veliká), ji obloudil; ale na
světě je mnoho ženských!

Moudrost kráčívá s věkem. Paní
Důrová dosáhla čtyřiceti pěti let v
dobré společnosti a vzdělávala se
naslouchajíc vašim rozpravám; jsem
jist, že ví, co činí, jsem jist, že uvážila
všechny důvody, než se rozhodla, že
odejde; a jsem jist, že zná nepatrnost

své ceny. Avšak abbé je zhýralec“

„Byl jsem dnes ráno u něho,“ řekl major, „má natržené ucho a zpuchlý obličej. Četl dvě knihy a byl vesel.“

Hněv

„Hled’me,“ opakoval Antonín, „byl vesel! Snad si nezpívá? Coťpak to neví, coťpak ta

nevíte, majore, že celé město je vzhůru a že kdekdo mluví o jeho noční výtržnosti? Myslím, že by měl kanovník jeviti lítost a že by se měl nešvihati bičíkem, jako to činívali v

dobrých klášterích.

Coť není mnich.“

„Není,“ odpověděl Hugo, „a vy, Antoníne, byste mu neměl raditi věci tak škodlivých.

Vzal jiť odplatu za svůj čin. Jeho ušní boltec visí jen na kůtičce a zdá se mi, že je třeba jej upevniti několika láty. Chopte se své jehly“ „Dobrá,“ pravil Antonín, „chci mu přispěti, ale neschvaluji jeho hříchů.“

. Řka to, mistr jal se hledati náčiní k

šiti ran; a zotvírav několik skříněk,
konečně je našel.

Byla to pěkná lesklá jehla zhotovená
z udičky a hedvábná nit, na kterou se
dobře líčí, když se zatíží olůvkem.
Antonín si tedy omotal hedvábí na
prst, vzal jehlu do špetky, a nestaraje
se o plovárnu, vyšel za majorem, jenž
měl naspěch.

Ranhojičský zákrok

Kanovníkův dům stál uprostřed
stinné zahrady, jež se otvírala malou
brankou. Přátelům

bylo jí projíti. Když šli po pěšině k domu, vyběhli na ně dva malí křivonozí psici a mistr ukazuje na ně řekl, že si kanovník libuje ve zrudách. Potom vystupovali po schodech a hlučeli“Lékař,“

řekl major, když se pozdravili s kanovníkem, „by vás roznesl po hospodách a navštěvuje nemocné mluvil by obšírně o vašem úrazu. Je zvyk tohoto stavu činiti z komára velblouda, Rochu, a protože jste neztratil svého ucha háje církevní pravdy a protože je lépe o věci pomlčeti, bude vás léčiti pan Důra.

Nechtějte, abych ho chválil, neboť víte sám, že pracuje jehelcem a jehlou obratně i šetrně.“

„Antonín Důra,“ řekl kněz, „je nadaný člověk. Budete, pánové, pít víno.“

„Chtěl bych,“ odtušil mistr, „trochu lihu nebo hrnec vroucí vody, abych očistil z nástrojů špínu, která, jak se zdá, je letitá. Přineste to, abbé.“

Když bylo náčiní vyvářeno, Antonín si vykasal rukávy, a umyv si pečlivě ruce v

devaterých vodách, jal se
povzbuzovati kanovníka k trpělivosti
křiče:

„Jen vesele, pane abbé, jen vesele!
Nevyhrožujte! Nastavte ucho s
hrdinnou odhodlaností, a probůh,
neklejte, nebo se zmatu.“

Bylo třeba čtyř stehů. Mistr očistil
ránu a vykonal je protknuv čtyřikrát
hbitým

máchnutím oba ranné okraje,
protáhnuv nit a zauzliv ji. Potom
přiložil obvazek z pěkného

krajkového kapesníku a upevnil jej nákrčníkem.

Divné mínění o šrůtkách

„Vaše dobrodružství,“ pravil major usedaje, „vzalo na se nečekanou tvářnost bitky. Vy

jste se, abbé, pral, ale jak se to stalo.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

„Ach,“ odpověděl kněz, víte, že se vzdaluji půtek, a vězte, že mám-li

natržené ucho, není to proto, že bych byl změnil své mínění o nich.“

Okoun

„Zůstal jsem na náměstí, a nevida odnikud námitek, jal jsem se hovořiti s Annou, jeť si upravovala večeri smažíc ryby.“

„Jedl jste tuto krmí s ní“ zeptal se Antonín s pochmurnou tváří.

„Okusil jsem něco okouního masa,“ děl abbé, „a byl to týť, jehoť jste vytáhl včera o

polednách z Orše.“

„Nuže,“ odtušil opět Antonín a
vybuchl v hněv (nebot' nemohl snést
představy, že abbé

večeřel s Annou jeho ryby), „nuže
ponechte si svoje ostudné
vypravování. Nechci ho

slyšeti. Vím to.

Ach, toho smilného básníka! Ach, té
literatury.“

Zlořečení literaturě

„Kdypak opět uslyším o slušných
strastech duševních, kdypak se dočtu
o vnitřních

svárech?

Kdypak vyjde krásné písemnictví z
hampejzu? Kdy zanechá zpívání a
hrubých všedních

témat?

Kdy se přikloní k ušlechtilým
ctnostíem občanským.

Kdypak se shledám ve vašich
knihách aspoň se stránkou o prodeji

a koupi, se stránkou,

jeť

pojednává o škodlivosti zaviněného
úpadku, o lásce k vlasti, o
zpeněťování dobytka a o melioraci?
Kdy vyjdou nová Georgica? Kdy
vyjde básnická kniha o síle tělesné a
o zásadách agitačních v správném
smyslu třídním? Kdy se to stane a
jak je ta doba vzdálena?

Slýchal jsem vás, jak drolte verše, jeť
nemají řádné ceny naučné a z nichť
hrká zpěněná krev a ukrutenství

odborníkovu, který za cenu hladu a
nepaměti prosazuje novou a
nesrozumitelnou krásu. Major a já
pravíme o ní, že je nesmyslná a
sprostá. Hledal jste po nocích výraz
toho, co není, a opět toho, co se
vyskytuje v průměru u pohánků.
Honil jste se po slovích a učinil jste
svět podnoží kratičké věty
zapomínaje na sousedská
vypravování příběhů.

Nemluvil jste ani známě ani slovně
a při tom všem vaše mravy zpustly,
že se perete.“

Přiznání kanovníkovo

„Ano,“ děl abbé, „utržil jsem si ránu a vy jste mi ji sešil. Rovněž je pravda, že jsem chodil s knihami podél Orše a že jsem s nimi přicházel na plovárnu. Byl to Shakespeare, Rabelais a Cervantes; chtěl bych za ně položit hlavu, jako jsem za Annu položil málem ucho.“ „Pak,“ děl major, „vznešené a krásné jest umíratí jedině na bojištích, básníci však bývají špatní vojáci. Mistr má pravdu.“

Vnitřek vozu

Téhož dne kolem páté se začalo nad
výšinami, jež na severu ohraničují
úval Krokových

Varů, hřímati a zdálo se, že se strhne
bouře.

„Hled’me,“ pravili občané, „není
bezpečnějšího přírodního zákona nad
zákon Medardův.

Opravdu, jeho kápě kape čtyřicet
dnů! Dnes bylo krásně, avšak mraky
jsou již přichystány a bude pršet co
nevidět. Arnoštek zmokne.“

Teenské vřdycky stejné

Kouzelník seděl na lavičce a vyhlížel oknem znamenaje s nevolí tuto pravděpodobnost.

PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

„Milá paní,“ děl Kateřině, která spravovala opatrnou jehlou díru v jeho kabátci, „když

jsme byli jednou v zimě v Tyrolích, stahovalo se k sněhové bouři. Bylo zima, vůz promrzal a komínek nikoliv nepodobný tomuto netáhl.

Tyrolská země je prostoupena
mohutným horstvem, na jehož
vrcholcích ležívá sníh a fičí severák.“

Nepohoda

„Ach,“ pravila paní Důrová
odkládajíc jehlu, „vy jste byl v
dalekých končinách a užil jste
nepohody dost a dost. Chvála
pánubohu, dnes, jakkoliv prší, přece
nemrzne a tato kamna jsou v
pořádku.“

„Ovšem,“ řekl opět Arnoštek, „ale
tehdy byla chumelenice a cesty se

staly neschůdnými.“

„Chtěla bych se vás otázati,“ děla paní přerušujíc vypravování, „měl-li jste za takových okolností ve voze čisto, neboť je-li domov poklizený, stává se pobyt uvnitř příjemný a dobře se snáší. Ať slátám tento kabát a ať pospravím vaše spodky, mám v úmyslu zhotoviti několik přikrývek a podušek. Tyto věci; Arnoštku; zkrášlují příbytek.“

„To je dobře,“ děl kouzelník, „ale nezapomeňte na koberec, kterého užíváme při

představení. Anna jej propálila cigaretou a je v něm díra větší než dlaň.“

„Napomínala jsem ji právě včera. To děvče kazí náš majetek ze svévole, ale ať si

nezahrává, ať mne neponouká, nebo ji propustím nevyčkávajíc ani lhůty služebných děvčat“

odpověděla paní Důrová.

Zatím se dalo do deště. Veliké krupěje odskakovaly od oken a bubnovaly na střechu vozu.

Kouzelník se díval, jak venku
houstne soumrak, a nedbal již toho,
co říká Kateřina. Mezi Arnoštka a
pečlivou paní se kladl stín
nadcházející noci. Kouzelník
naslouchal hukotu větru a rachocení
deště. Tu se mu zdálo, že kdesi uvnitř
jeho těla v nepostižném koutku
útroby vzniká tajemný hlas lítosti.

Obrácení Antonínovo

„Pane,“ děl major přicházejí k
Antonínovi, „dnes večer je bídné
počasí.“

„Máte pravdu,“ přisvědčil Antonín,
„myslím, že za této nepohody
nevyleze Arnošek ani

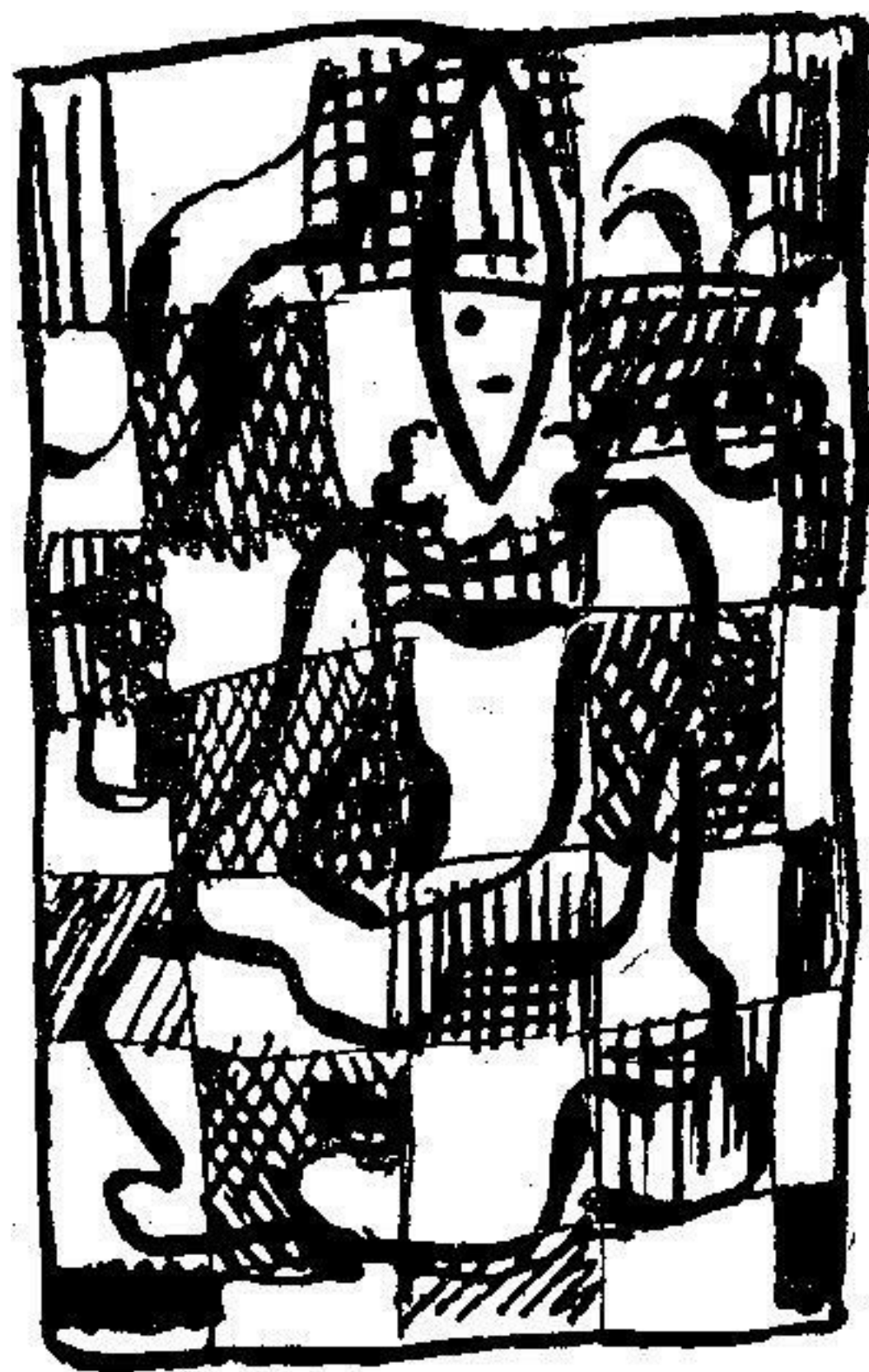
z vozu a že jdete nadarmo na
představení.“

„Tak,“ pravil opět major, „vidím,
Antoníne, že chcete zůstat doma,
vidím, že jste se

rozhněval a zatvrdil. Coťpak jste
nikdy předtím nedostal od děvčete
košem? Coť bylo málo těch, které
vás opustily? Zanechte trpkosti,
smiřte se s kanovníkem, jenť není

více než nástroj prozřetelnosti.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Coťpak jste zapomněl, jak jsme
chodívali podél Orše hledající v

zemi pod křovinami

kustovnicovými, pod šípky, trnkami
a pod ostružím dešťovky, které tak
milují vlhkou půdu?

Těch příjemných rozhovorů, za nichž
nám ušel den! Těch večerů
strávených nad vlascem,

kdy jste, pohlížeje tu a tam na
splávek, poslouchal krásné a
vybroušené hovory kanovníkovy!

Těch utěšených a půvabných hádek,
jež se dobře končivaly!

To všechno se opět vrací! Vezměte si kabát, Antoníne, a pojd'me.“

„Jsem rád,“ odpověděl mistr
usmívaje se, „že jsem vaší řečí
zmoudřel a že jsem poznal

pravdu. Na mou věru, pane, byla to
nehezké, že jsem se hněval na abbého
jen proto, že se mu líbí hezké děvče.
Byl přece vřdycky namlouvačný,
právě jako vy, který se chystáte
vyhoditi jej ze sedla. Ale
nevzpomínejme si na nic zlého.
Abbé neměl ovšem jísti okouna,
avšak odpust'me mu to.“

Řka to, Antonín vstal a objal majora
potřepávaje ho po zádech. Potom
rozmlouvajíce jako za starých časů
brali se na náměstí a došli tam právě
tehdy, když

ustával déšť.

Úvaha o Anně

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

V průjezdech a podél domů severní
strany náměstí stálo několik lidí, z
platanů padala

kapka za kapkou a soumrak se
vzdouval jako truchlivý prapor.
Kouzelník se neměl k dílu a jeho
děvče bylo mdlé.

„Pravím,“ děl mistr, „a řeknu to
tisíckrát, že se Anna nehodí do těchto
míst. Vizte ji, jak rozpačitě si vede.
Vizte ji, jak se přebírá v miskách,
které jsou prázdné. Myslím, že byste
se s ní měl oženit, majore, neboť paní
Důrová ji asi týrá. Slečno,“ řekl
potom, když Anna přišla až k nim,
„svažte si uzlík a nechte vůz vozem.
Pojďte k nám! Vezměte si moje
lázně a knihy

kanovníkovy.“

„Avšak co učiníme s majorem“
otázala se dívka“Já zabiji kouzelníka
a půjdu do vězení,“

řekl Hugo. Tu, právě včas, Arnoštek
se uchopil trubky a dul do ní ze
všech sil. Nicméně zvuk padal jako
kroupy z pytle.

Víno a nesmysly Jak se to dělá

Když se pije po práci víno, snad
napadne některého muže, aby
nadzvedl dlažební kámen a házel
kostku po kostce na lucerny.

Někdy bývá čas na nesmysly. Někdy se stává, že důstojné kníže církevní se popadá za

břicho a řičí smíchy opakujíc znovu a znovu jakýsi vtip či říkánku z předměstí. Dobrá. Kdo se směje, nepozbývá proto vátnosti (leda by se smál příliš dlouho), avšak běda těm rukodílným šaškům, kteří robí své potivé šprýmy po tři dny, aby potom mohli nastaviti klobouk, noty nebo talířek.

Běda Arnoškovi; jenž setrval v

Krokových Varech příliš dlouho.

Špatná návštěva

Náměstí bylo téměř prázdné, ale
ubohý kouzelník chodil po provaze
sem a tam, metal

kozelce, jezdil s trakařem, prohýbal
se a zdvíhal nohy.

„Hled’me,“ řekl Antonín, „nikdo
netleská, nikdo nevykřikuje a bojím
se, že nás

nerozveselí

ani sklenice dešťů, ani rána či lépe

pšouk, ať se ozve z Arnoštkova klobouku.“

Představení třetí

Zatím kouzelník stanul na palci pravé nohy a velikou rychlostí se otáčel kolem podélné tělesné osy. A tu, když to činil nejhorlivěji, vyšel z hospody U zelené panny povátlivý dědeček a maje ruce na holi a pokyvuje hlavou stanul pod vysokým provazem kouzelníkovým a jak se volati.

„Slezte dolů, pane Křišťůfku! Slezte

dolů a nepokoušejte prozřetelnosti!
Natlučete si a z těchto krvelačných
zevlounů, kterýmť je příjemné viděti
i popravy na soudním dvoře, vám
nikdo nic nedá. Slezte dolů, Jeťiš
Maria, slezte dolů.“

Arnoštek dědečka po vojensku
pozdravil, potom vystřídal palce a
hleděl si svého: Starý pán přistoupil
pomalu k lanu, jeť podél vidlice
viselo dolů a tu, aniť se rozhněval, jal
se škubati a cloumati provazem
opakuje, aby kouzelník nedělal
hloupostí a slezl. Několik sousedů
výtržníka napomenulo a Antonín s

majorem k němu běželi chtějíce
zabrániti nehodě, avšak dříve než
mohli zachytiti ruku bláznovu nebo
posměvůčkovu, spadla veliká tyč
kouzelníkova a za ní, vyraziv
zděšený výkřik, střemhlav se řítíl
ubohý kouzelník. *Nenasytní divákové*

Při všech svatých I tehdy někteří
lidé, již měli Arnoštka za
pošetilejšího, než byl, se domnívali,
že tento hrůzyplný pád je část
představení, a jali se mu jako na
posměch tleskati: PDF

created with pdfFactory trial version

Bylo nutné, aby Antonín vlepil
několika výrostkům po políčku a aby
vdmychl smíškům

pravé mínění. Bylo nutné, aby se
dala do práce majorova hůl, jeť
jediná je s to, aby držela hlupáky na

uzdě.

Zvyk má železnou košili

Poznav pravdu a povzbuzen byv
tímto příkladem, městský lid dal se
do dědečka, a

nazýváje ho darebným nestydou,
tloukl ho do zadnice a přes hřbet.

Věru, nezbývalo mu, než vzíti nohy
na ramena a utíkat. Kdyť byla
příhodná chvíle a

kdyť

mohl starý pán vyraziti, dal se do běhu a upaloval ať k horní bráně Kotlářské, kde bylo stanoviště vozů. Lidé odsuzující horlivě jeho chybu běželi za ním ať do těchto míst. Avšak nikoliv dále! Nikoliv dále, neboť navraceti se od zmíněné brány je starý městský zvyk, jenž se zachovává i při křesťanských pohřbech.

Kouzelník přemohl bolest

Tlum kolem Arnoštka se rozptýlil teprve za dlouhou chvíli, a tu bylo zříti kouzelníka, an se sbírá se země

a vstává maje tvář bolestně stařenu.
Byl velmi smuten: Nicméně odmítal
rámě Důrovo a hůl majorovu.

Za svých úspěchů, kdy se nad
městem oháněl bidlem, kouzelník
zpychl a tato pýcha

učinila jej schopným, aby ustal, aby
se vzpřímil a aby šel neohlížeje se ani
napravo ani nalevo ať

k vozu, jehož otevřenými dvířky bylo
viděti paní Kateřinu, jež štká majíc na
očích šátek. *Shon podobný shonu u
mrtvol*

Hřímalo, na nebi se křičovaly blesky a přece, kde kdo byl, vybíhal z domů a lidé spěchali na náměstí k provazu Arnoštkovu. Někteří zvědavci se ptali, co se to přihodilo, a jiní odpovídali:

„Kouzelník je zabit.“ „Kouzelník je zchromen.“

„Ale jděte, ale jděte! coťpak to nevíte? Má utržené ucho právě jako kanovník Roch.“

„Stržil si bouli. Nu, proč byl hlupák, neboť kdo jej posílal na provaz? Proč

tam lezl.“

„Víte co, vyběřeme mezi sebou několik krejcárků a koupíme mu slepici, aby si uvařil

polévku. Tato krmě, jeť se podává šestinedělkám, skrývá a tají v sobě velikou schopnost léčivou.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

„Nu ovšem, nu ovšem, pane soused, jenťe my nedrťíme na pitomé sbírky. Tot' se ví, to

byste nakupoval! To byste se poměl“

„A na mou těl a na mou duši, je to pravda! Už je to tak! Ten si dal, ten si natřel záda,“

Takto a jinak zděšeně hovoříce lidé se strkali lokty a koleny. Byla tam taková tlačenice, že ťenské začaly ječeti a výskaly jako na voze o obťínkách. Byla tam taková tlačenice, že zástup vymáčkł nad svoje hlavy vzrušenou tvář starostovu, šlápl na lékaře a tísnil stráťníka, jenť

zdvíhal poboční zbraň v obnažené pravici, neboť byl bez kabátu. *Hlas rozumu*

„Mluvím-li teď s vámi, majore,“ děl Antonín, „je to hlavně proto, abych opět slyšel

lahodné

zvuky rozumu. Bojím se, že tento útrpný zástup se zbláznil a že ťvástá. Kdysi jsem znal několik veršů, jeť se hodí říkati za okolností pohnutých a hrůzných, pohříchu neuchoval jsem u své paměti více než slovíčka, jeť znějí

takto:

S Vaňkem se rad'-nevíte, jak je to dál?“, „Ne,“ odtušil Hugo, „ale abbé to asi ví.“

„Snad,“ děl opět mistr, „abbé není přítomen a neužije své znalosti.

Avšak všiml jste si, majore, jak trest kráčí vzápětí hříchu? Kanovník má ucho ve dví, protože se dopustil zrady, a Arnoštek si zhmoždil krajinu pánevni. Mohutné lopatovité kosti tvoří v tomto tělesném okrsku věnec; kdykoliv pak se pádem nebo rázem proti sobě pošinou, vzniká bolest,

jejíť jsme svědci!

To jest odplata křivd, to jest dotek horoucího nebe.“

„Zdá se mi,“ odpověděl major, „ťe nehody tohoto náměstí vás naplňují uspokojením a ťe

je schvalujete.“ „Nikoliv. Odpustil jsem knězi, a nepřeji mu jeho úrazu,“ řekl Antonín, „ale podivuji se spojitosti věcí, jeť obrátí moudrost opravdu kakraholskou. Měl byste si z toho vzíti, majore, příklad a výstrahu.“

Prostá srdce

Anna neviděla kouzelníkův pád. Před počátkem představení, když vybrala peníze a když

je spočítala, vzala nádobu na mléko, a majíc ucho v pěsti a palec vzhůru, šla pro mléko do statku bohďalského.

Tento statek je vzdálen dvacet minut od městského náměstí a stihnete jej dříve, jestliže běžíte a máte-li dobré nohy a dobrý dech. Brala se vpřed nezakoušejíc povědomé tísně, jeť

předchází před pohromami. Šla

městem, silnicí, lesíkem, loukou,
dvorem a stanula

konečně na prahu stáje, co sedlák si
kroutil knír a selka s hněvivou tváří
tiskla koleny dojačku.

Mléko crčelo a díťka zněla. Anna
pozdravila a cinkajíc penězi, ťádala o
ťejdlík mléka.

„Co vás to napadá,“ pravila
hospodyně, „mléko se neprodává!
Neměli bychom co jíst, ani kdyby
toto vemeno bylo dvakrát tak veliké
jako je letos, kdy se neurodila píce a

kdy jetely stojí sotva za facku. My
jsme bídně ťivi, ale jděte si, slečinko,
po chalupách, tam je všeho hojnost.“

Řkouc to, selka vstala ze stoličky a
odnášela mléko do sklepa. Hospodář
přisvědčoval,

avšak sotva jeho ťena odešla, uchopil
Annin hrnec, a vběhnuv do kuchyně,
nabral z krajáče smetany. Škraloup,
jenť byl dozajista tlustší neť prst a
jenť

připomínal svým obrysem měsíc,
visel přes zevní stěnu hrnce a z něho

odkapávala

smetana.“

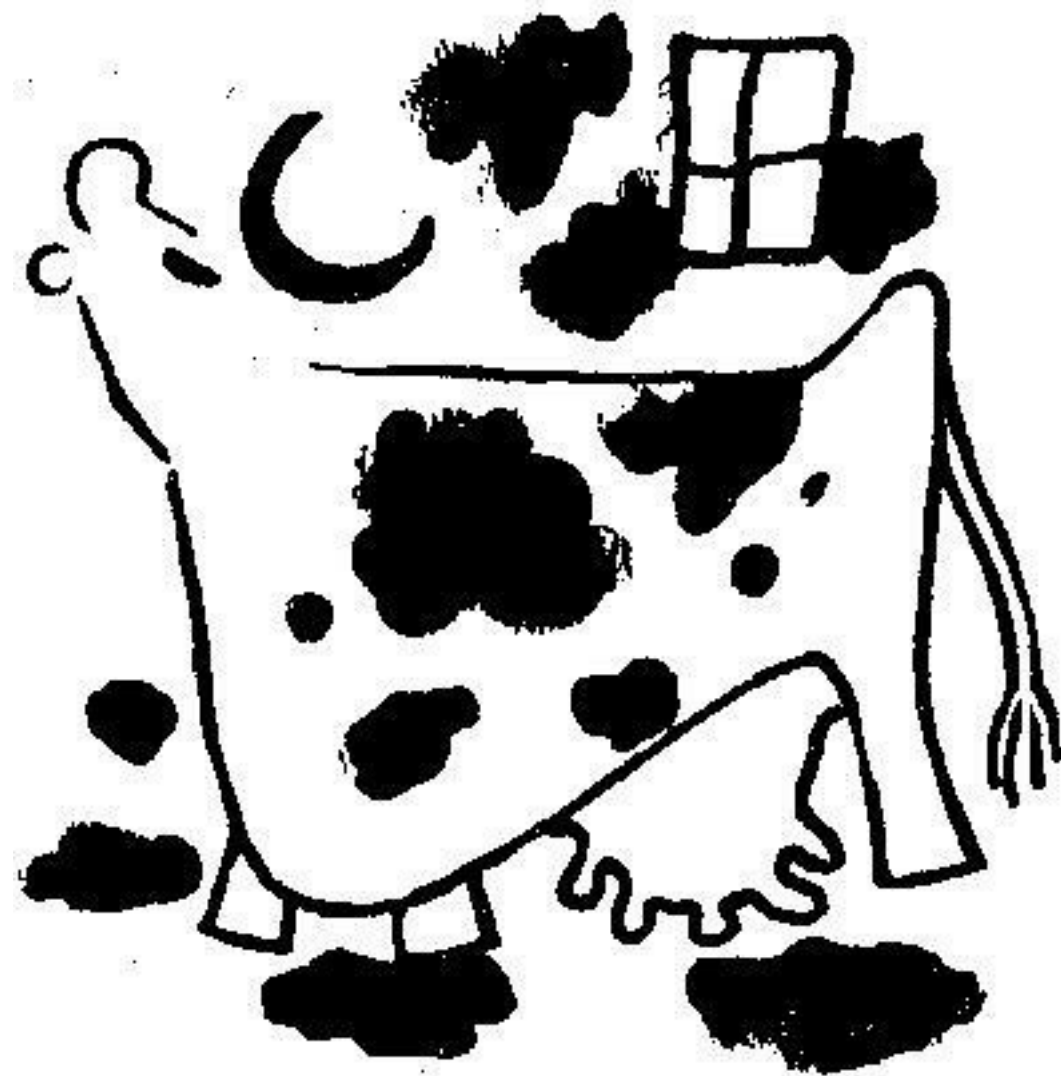
Tu máte mléko, dceruško,“ řekl
sedlák podávaje Anně hrnek.“

Přijďte zítra ať po deváté, neboť v tu
dobu míváme pokdy a můžeme
hovořiti.“

Tato slova dodal hospodář s velikým
důrazem, avšak sotva je řekl, již mu
bylo pospíchat do světnice. Utíkal,
vrhl se skokem ke krajáči, a ponořiv
ret do bílé smetany; předstíral, že
vypil všechno, co chybí.

Návrat do města

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Anna se vracela domů bez vzrušení a
přešla pomezí hrůzné události téměř

klidně. Vidouc zástup před zeleným domkem Arnoštkovým domnívala se, že některý zatrachtilec nebyl

uspokojen příliš krátkým představením a že se lidé sběhli, aby řádali zpět svých peněz. Tyto bědné zvyky se vyskytovaly dosti často a byl v nich zhusta důvod, že vůz opouštěl stará místa a vydávat se na další pout: „Hle,“ pravila si Anna procházejíc řadou, jež zmlkla, „nikde není slyšeti spílání, co se to stalo.“

Potom vystoupila po třech schůdcích a otevřela dveře.

Annina rada

Kouzelník ležel pěkně na bříšku
zvolna a pravidelně dýchaje. Jeho
tvář nebyla bledší než

jindy, vládl údy a byl živ.

Znamenajíc to vše, Anna se zastavila
před paní Důrovou, jež hlasem
pláčem přerývaným

vypravovala o neštěstí, a řekla:

„Můj prostomyslný názor jest, že
brečíte příliš. Třesky plesky. Můj
příbuzný si nepotrpí ani na vražedné

skoky ani na pláč, který ho dopaluje. Vezměte si pěkně Arnoštkovy kalhoty, čepici a, chcete-li, masku. Já se obléknu do krátkých sukýnek a uspořádáme nové představení, neboť venku je lidí jako mraku. Vzhůru, oblékejte se a pospíchejte, neť se rozejdou.“

Odpověď

„Já,“ pravila paní Důrová, ustávajíc v štkání a povstavši, „já, správná měštka dbalá cti; bych měla obléci tyto kalhoty a před tváří nebe a před tváří svého lidu bych měla bráti podíl

na šalbě

a klamu, neboť at' tak dím, vaše představení je založeno a záleží v ubohých a směšných

podvodech. Chvátila jsem, abych vás vytrhla z tísně, a jedli jste moje slepice a moje ryby. Slátala jsem košile a všechny cucky, jeť věru nezasluhují jména prádla, ale teď je špiťárna prázdná a není v ní nic jedlého. Moje ruce uvykly pocestné práci a jiť se nedotknou hadříků, které čpí potem kotrmelců a líčidlem. Snad jste si, pane, všiml, že se křičuji, když

klejete, a že PDF created with
pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

se odvracím majíc se otřítí o tuto
kuběnu. U všech rohatých, přece mi
nenamluvíte; že je to vaše neter nebo
sestřička! Chválabohu, uvykla jsem
pletouc punčochu sedati před
poctivým domem a budu tam sedati
opět, neboť Antonín mě volá a kyne
mi, abych se vrátila. Dvakrát či
tříkrát jsem ho viděla, jak stojí před
vozem s tváří vzrušenou, bledý,
rozháraný a hotov roztlouci na
prášek a rozštípati na tříštičky tento

vozík. Ha, ha, střeďte se, aby nepřišel! Jen si myslete, že jsem omezena na úzké prostory tohoto chlívce! Jen si to myslete! Jen se spalte, vy strašpytle, pan Důra stojí za dveřmi.“

Arnoštek nebyl překonán

„Máte pravdu,“ odpověděl Arnoštek, „vzdálila jste se maličko od svého krbu v zájmu

veřejného pořádku a trpíte pro svoje přesvědčení, ale teď se již sypte domů nebo vytáhnu hůl. Mé

trpělivosti ubývá, jak roste vaše
ctnost, a jestliže se do toho dám,
ztluku vás a dám vám za vyučenou.
Jděte po svých a děkujte bohu, že vás
učinil opět řádnou a počestnou ženou
bez výprasku.“

Annino odění

Když paní Důrová vyšla, Anna si
oblékla krásné hedvábné nohavice,
jež jí nesmírně

slušely (neboť měla dokonalá stehna,
drobná kolena, ušlechtilá lýtka, útlý
kůrek a půvabnou nohu; pro niť král

francouzský ještě před pěti sty lety
by byl vedl válku až do vyhlazení
lidu a zkázy krajin přilehlých k
Španělsku), potom zapjavši všechny
knoflíky a opásavši se pěkným
páskem, na němž byli uměle
vyobrazeni dva hadi, jak se navzájem
poťirají, Anna přistoupila k zrcátku a
shledala; že je hezká.

Zvrácený vkus

„Mladší Dohnálková,“ pravila
kouzelníkovi, „tančila kdysi v
cirkuse ferdinandském s

hruškou v ústech. Ně kteří lidé pokládali její vynalézavost za výstřední a opravdu se domnívám, že jí to neslušelo. Nejvhodnější jsou nahá růžová ústa bez ozdob, kdyby však nebylo vyhnutí, zvolila bych nikoliv hrušku, nýbrž růži, již držíme v zubech třenových, zlehka jí pohybujeme.“

Zasmušilí měšťané

Městské obyvatelstvo, jsouc vesměs chmurné povahy, rádo prodlévá na místech, kde se

událo neštěstí, a na věčnou paměť označuje je všelijakými znameními: stromy, soškami, malbou nebo křížky podle zámožnosti obce a podle vkusu faráře, jemuž jest se dohodnouti s jednatelem okrašlovacího spolku (a pane, za takových slavnostních chvíl bývá jednatel zticha, neboť farářský mrav je maršálský). Nešťastná místa jsou v uctivosti, a proto lidé stáli na náměstí pěkně v oblouku.

Rozmlouvalo se o Arnoštkovi a o provaze. Vyskytovala se podivná

a překvapující mínění, a jakkoliv měli všichni lež v ošklivosti (neboť to

jim bylo vštípeno ve školách a důstojnými bohoslovci), zdálo se, že někteří nemluví pravdu. Říkali o Arnoštkovi, že je čert a chudinka, sprosták, filuta a kulhavec, říkali, že se mu kolena stýkají po způsobu písmena X, a vzápětí, že přijela na melounu, má nohy do O. Některí pravili; že je simulant, jiní, že zemřel, a opět jiní, že by zasluhoval pětadvacet, aby byl mír v obci.

Dobré divadlo Za těchto hovorů Anna vyšla z vozu, a vstoupivši na koberec opět rozestřený, zjedнала si záhy ticho. Byla již málem hluboká noc, trochu měsíčního světla kanulo

z nebe propůjčujíc něco krásy i
ohavníkům. Mihnoutavá krůpěj jasů a
zářů, jež se bezpochyby dotkla úst
PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

andělských, padala na Anniny rty

vzbuzujíc takovou lahodu a takovou krásu, že se nikdo neodvážil dýchat. Mužové potlačili všechny kony tělesné, nekašlali a nikdo nekýchl. V podivuhodném osvětlení, jež tvořilo jeskyni v nočních temnotách, Anna se jala přecházeti, napodobujíc chůzi provazolezce. A jakkoliv chodila po ohavném koberci a jakkoliv provaz Arnoštkův se kýval devět sáhů nad ní, bylo v této chůzi veliké a svrchované umění.

Poctivý úřas

„Jsem pravověrný člověk,“ děl
kterýsi soused, „a vím, že dno tohoto
náměstí nepovolí ani při dobytčích
trzích (a bývá tu bezpočtu těžkého
dobytka), avšak všimněte si, nestalo
se teď propastí, nad níž po slunečním
paprsku, po útku baladické přadleny
sem a tam kráčí

líbezný

zjev řenský?

Ano, ano, ano. Tak se to patří. Na
mou tě pravdu, ta holka se vznáší!

Chtěl bych se vsadit, že to není obyčejná ženská a že se u ničem nepodobá mé Verunce, která vyniká spořivostí, ale má ploské nohy.“

Tak se to sluší

Když se Anna sdostatek naprocházela, jala se zlehka otáčivými pohyby naznačovati

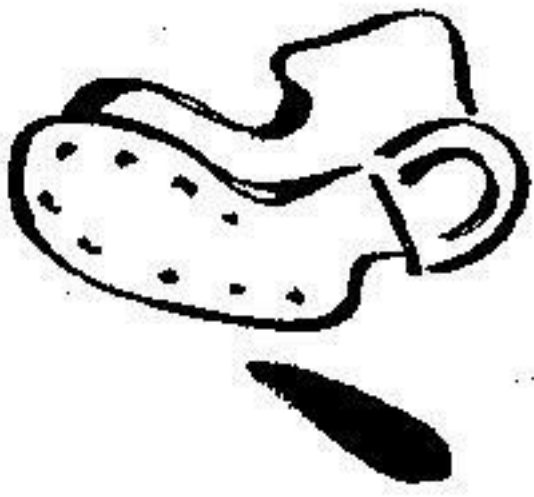
mrtvičné, hulvátské a krkolomné cviky Arnoštkovy. Byla přitom ještě krásnější. Bubnovala si na bubínek, zhusta se ukláněla, smála se, stříhala očima, měla všechny přítomné za

blázny, vodila je za nos a šlo to jako po šňůře.

Nakonec jí pánové nasypali veliké množství peněz do Arnoštkova klobouku. Bylo mezi

nimi dost měďáků, ale zaplat' pánbůh, malé ryby jsou také ryby.

Kořeny umění hereckého PDF
created with pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

„Tento krásný úspěch,“ řekl Antonín,
„nepochodí z ničeho jiného než z
nestydáctví, jeť

ostatně schvaluji. Jednou jsem na
jevišti v Polích Elysejských viděl
hasiče, jenť vytrvale po celé

představení přeléval vodu z putýnky
do putýnky, a později jsem spatřil
osvobozeného

herce, jak opět přelévá vodu ze sklenice do sklenice. Pozdrav pámbu, majore, ta voda nebyla táť, avšak hasič a herec byli stejně velikolepí. V přelévání vody, děje-li se nikoliv v soukromí, nýbrž

veřejně, tkví veliký důmysl. (Vy a já, kteří tak často bryndáme z láhve do sklenice, pro všednost a ustavičnost těchto úkonů nepostřehujeme krásy, jeť se v nich tají.) A tak, majore, Anna ukazujíc nám mechaniku kloubů, smrštění a stah svalových vláken, jeť

zvedají nohu, ukazujíc nám
pravidelné a volné dýchání, jímž se
dme hrud' a při kterém

maličko a v náležitém poměru se
pohybuje i břicho, skýtá nám utěšený
obraz prostého jsoucna a závažných
akcí, jež jsou kořen divadla. Zde
vidíte člověka správného oběhu
krevního, důkladné vnitřní sekrece,
jež před námi uvádí v činnost
poziční smysl kloubový chvále tím
vším boha, o němž se praví, že stvořit
tělo k svému obrazu.

Jsem pravdě zavázán, abych

prohlásil,“ dodal Antonín snímaje
klobouk, „že má Anna

pevné

hyčdě nepřenáhleného tvaru, že je
velmi dobře uzpůsobena a že je
vybavena ušlechtilými orgány.“

„O tom,“ odpověděl major,
„nepochybuji a zdá se mi, že jste měl
pravdu hovoře i o

funkcích tělesných. Vídal jsem
vojáky, jejichž nohy jsou spíše
důkladné než krásné, a přece, když

vykročili, jejich střevíce lahodily mému oku a na pochodech zvuk kročejů nás měl k zpěvu.“

Příhoda s rukávem

Sotva to dořekl, Anna se naposledy uklonila a chtěla obléci plášť, jehož rukáv se zmítal uprostřed zad. Byl to pěkně střižený kabát z pruhovaného harasu, lemovaný sobolinou kanadskou (touž, která od několika let jen zřídka se vyskytne na trzích koťišinových, neboť

byla zatlačena napodobeninou, jež,

řel, není neř králičina). Major, spatřiv
vlající rukávec a znamená, ře není
vhodné, aby se Anna oblékala jako
sluřka, která pospíchá k dostavníku,
seskočil s okraje kařny, spěchal a
podrřel kabátec, usnadňuje tak Anně
kruřnou chvíli. Potom jí podal rámě
a odvedl ji za vůz, kde spolu
rozprávěli po pět minut o některých
starých citech lidských, dotkše se jen
letmo pořadových cviků a
pochodování. *Mistr a Kateřina*

Přiřed domů, mistr Antonín našel
dveře otevřeny a paní Důrovou
uprostřed světnice.

„Tak se podívejme.“ pravila
zakládajíc si ruce “Kudy chodíš, kde
se touláš? Byla jsem na plovárně, je
všechna špinavá a zanešena proutím
i listovím, jeť připlouvá s proudem
Orše. Co jsi dělal, Antoníne.“

„Ach,“ děl Antonín, „vy jste se
vrátila pro své věci. Vezměte si je.
Nakládejte, balte,

stěhujte se, pakujte.“ „Vrátila jsem se,“ pravila Kateřina, „protože ti chci odpustiti. Byl jsi již

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

sdostatek potrestán za svoji nevěru,
nebot' ťiješ tři dny v nečištěném a
pustém příbytku, jíš neupravená jídla

a snad ani nespáváš. Nemohu se na tebe déle hněvati, Antoníne.“

„Tím lépe,“ odpověděl mistr,
„nehněvej se, avšak pokud jde o
moje chyby, jsou

nenapravitelné. Viděl jsem dnes
pradlenu, jeť stála po kolena v Orši.
Byla daleko ošklivější než

Anna, a přece mi bylo jasné, že jsem
se nepolepšil. Vezmi si tedy svoje
nádobí a jdi za Arnoškem, je to
vzorný kouzelník a řádný manžet.“

„Když tě slyším tak hovořiti,“ pravila

paní, opásavši se starou zástěrou a
vyškrabujíc hrnec,

„zdá se mi, že ses s ním smluvil, aby
mě odvlékl.“

„Nutíš mě, abych se vyjadřoval
určitěji,“ děl Antonín, „nuže, jsi
záletná ženská a spala jsi dnes v noci
u Arnoštka. Dobrá, nevyčítám ti těla,
ačkoliv je tučné a škaredé, ale
potrestám tě za pomlouvačný způsob
omluv. Ticho,“ dodal, když paní
chtěla odpovídati, „připouštím,
abys zůstala, ale nestrpím tvé řeči.“

Potom si mistr vykasal rukávy a vykonal, co naznačil.

Rozmrzelý kouzelník

Kolem půlnoci, kdy se spáči obracejí z boku na bok, hořela ještě v Arnoštkově voze

lampa a kouzelník bděl. Bylo ticho, Zelená panna podřimovala a Čtrnáct pomocníků mlčelo.

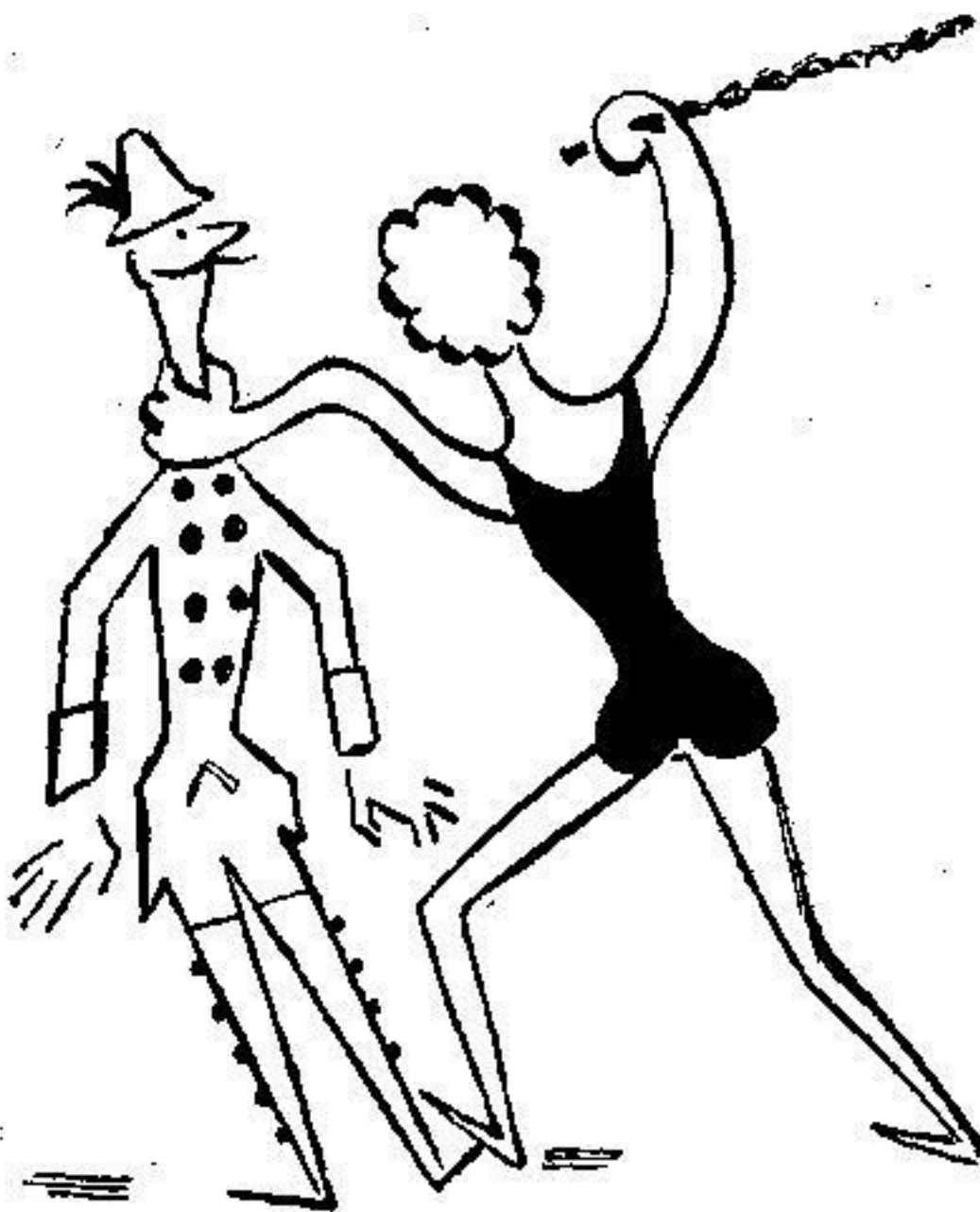
Kdesi rachaly pantofle venkovanovy mírně připomínající svátky vánoční, kdy se hází touto obuví za záda, aby se předpovídala budoucnost.

Kouzelník však poslouchal bez zvláštních představ a hleděl do plamene. Neměl chuti k žertům, nýbrž byl rozvzteklý. A tu, jako to činívají právoznalci, přemítal v mysli události posledních dnů, hledaje křivdy, bezpráví a věci škaredé.

„Kateřina Důrová,“ řekl si, „je domýšlivá opice. Abbé je osel. Antonín si to odskáče

doma, ale major je nebezpečný chlap.“

PDF created with pdfFactory trial

Výprava

Řka to, přese všechnu bolest slezl z

postele, vzal si kabát, boty a hůl. Otevřel dveře, sestoupil, zavřel, zamkl a dal se na cestu přidržuje se své první myšlenky, jež ho napadla. Šel opatrně cítě škubání hněvu a bolesti v bedrech. Šel ulicí Hálkovou, Hradební a Dláběnou kulhaje jako škarohlíd až před majorův dům, kde usedl pod mladý dubek. (Bylo jich tu hojnost, neboť od ulice až k domovním dveřím vedlo stromořadí, jež vzroste a stane se velikolepým podle majorova vkusu.) Arnoštkovi bylo příjemné seděti, a aby jeho hněv nebyl vystřídán náladou smírnou a aby si zachoval prudkost, kouzelník

se štípal do stehen. Přitom se díval mezi listovím na hvězdy, ale protože nebyl pobožnůstkář, aniž čítal dobrých knih, bylo mu to jedno.

Souboj

Nežli svítalo, když šlo asi na třetí hodinu, otevřely se konečně dveře. Arnoštek vstal, a zachvácen byv novým hněvem a zvedaje hůl, vyrazil proti příchozím. Anna a major se zastavili.

A tu se do nich kouzelník dal bez trubače, bez bubeníka a bez

vojenského pořádku. Tloukl je, mlátil a bušil do nich, co mu stačily síly.

Anna křičela opakujíc do omrzení majorovo jméno, avšak Hugo si založil ruce a řekl:

„Probůh, vy skřítku z hor, snad jste si nepřinesl vidličku, abyste mě píchal do lýtek? Snad mě

nechcete prokláti hůlkou, jít se přehrabává oheň?

K čertu,“ dodal vida, že část ran se snáší na Annina záda, „miřte lépe nebo zraníte moji dámu.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

„Vaši dámu“ vykřikl Arnoštek,
popadnuv Annu za vlasy, „vaši
dámu! Coť jste pozbyl
rozumu.“

„Ne,“ odpověděl Hugo, „nebot’ Anna
zůstane se mnou a vy odejdete.“

Kouzelník řekl, že udělá, co bude
chtíti, a Anna, patříc z jednoho muže
na druhého a

srovnávajíc krásné skutky
Arnoštkovy s nečinností majorovou,
rozhodla se pro prvního.

„Je nezbytné, abychom byli
shovívaví k slabosti svých přátel,“
pravila dotýkajíc se ruky
kouzelníkovy, „nechte majora naživu,
nezabíjejte ho.“

Nakonec jsouc postrašena a plna
obdivu odešla s Arnoškem jako
panna, jeť podpírá

hrdinu slavkovského. Neboť
vznešenost, která se nerve s chudáky,

není dostupná ženskému rozumu.

Pravá přátelství

Nazítří ráno abbé si upravil obvazek a šel na Důrovu plovárnu.

„Horlivost přátelství,“ pravil pozdravuje mistra a majora, „měla mě k tomu, pánové,

abych vás vyhledal. Jste zdraví? Daří se vám dobře.“

„Ach,“ odvětil Antonín, „nemůžte býti spravedlivější příčiny k stítnosti, než je moje,

nebot'

vězte, že se Kateřina vrátila“

„U všech rohatých,“ vykřikl kněz,
„kde je lidská stálost? Co si ta ženská
myslí? Proč jste jí

nevyhnal.“

Antonín pokrčil rameny a
neodpověděl.

*Epizoda o smířlivých a přísných
lidech*

Některé skutky příliš přísné a opět

některá shovívavá rozhodnutí jsou
mimo hranici

rozumu a mimo obecnou chápavost,
která, ťel, je méně než oslí.

Víte, proč to je? Někdo se vyučil
kominíkem, vyřezává lupenkou
sirníky nebo klece na

ptáky, zahradničí, miluje lidnaté
pivnice a slunné dny. Je to
bezúhonný muž, a vylosují-li jej za
porotce na hrdelní soud, bude vždy
mluviti pro odpuštění viny snaže se v
tomto krásném světě po svém o

spravednost.

Jiný muž, je-li vyučen právu, u pláči chystá vražedníkovi provaz a omdlívá, od večera do svítání myslí na hrůzyplný nůž a na sekeru nešťastníkovu. Tento člověk se posedl pravdou zákona a blázní stejně jako dobráček, jenž všem odpustil.

Ukrutný soudce a spravedlivý komíník se nepoznají, ani kdyby se sešli na kuřelkách. Ale lid na ně ukazuje stejným prstem řka: hleďte dva potrhle.

Epizoda se končí

Mistr, abbé a major sloužící bez výhrady svým názorům a disciplínám mohli se navzájem

shodnouti. Ale ti, kdož vyznávají poměrné týdenní pravdy a milují hned tu, hned onu práci jen případ od případu, nemohou jich pochopiti. Mistr, abbé a major jsou sami. *Další rozprava* Ticho, jež nastalo po kanovníkově otázce, plynulo jako Orše. Major si svlékl rukavice, a ujav se skřínky, vyňal láhev.

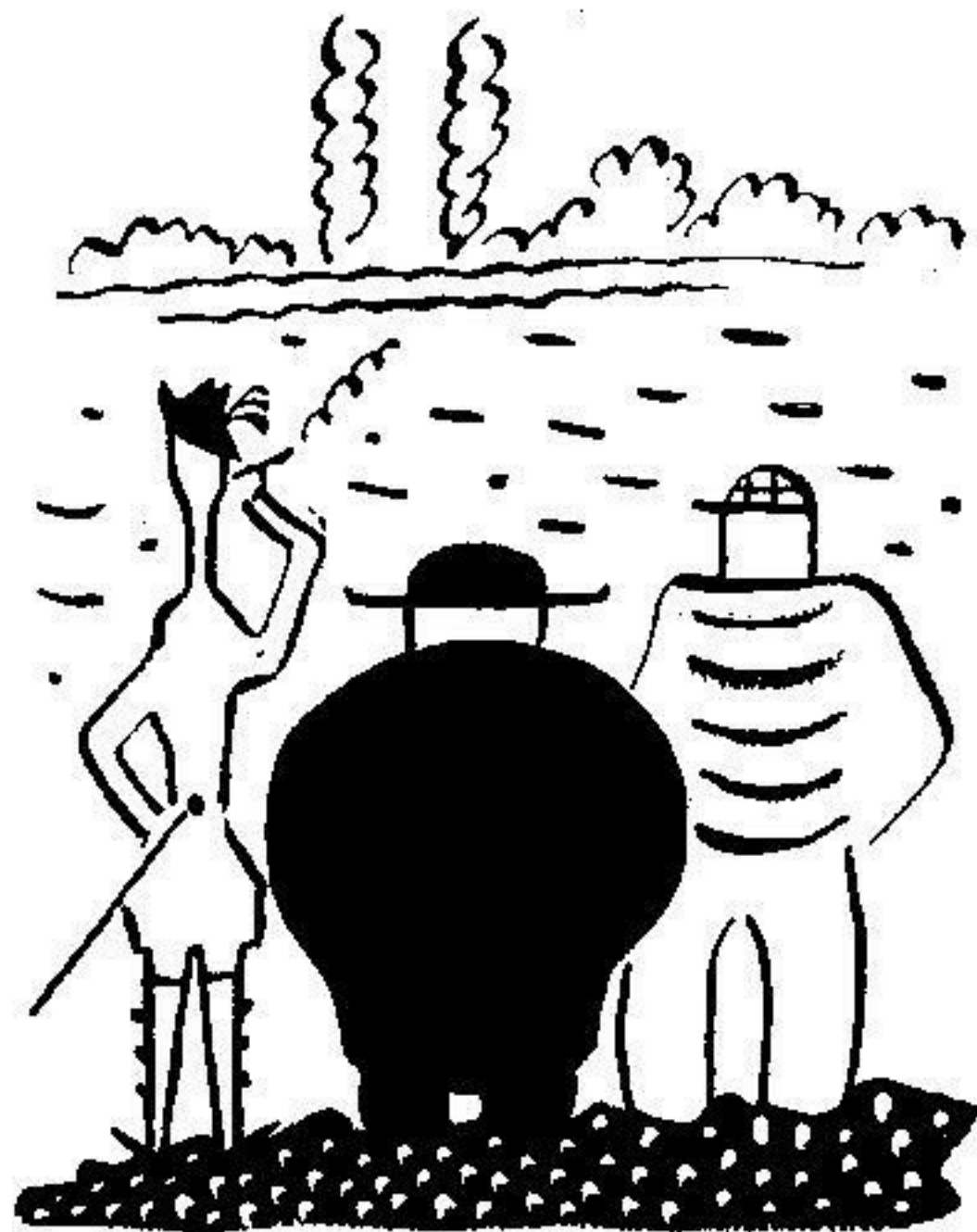
„Anna odchází,“ řekl, „ale Kateřina se vrátila. Anna byla krásná, Kateřina je ošklivá, a přece se sobě podobají. Slyšel jsem Annu, že se sdílí o své mínění s paní Důrovou. Nazývala Antonína hrubcem, Rocha plytkým knihomolem a o mně soudila snad ještě hůře, neboť odešla s Arnoškem domnívajíc se, že mě přemohl.“

„Vy jste spolu zápasili“ zeptal se Antonín.

„Dnes ráno,“ odpověděl major, „v stromořadí dubků mě kouzelník

sešvihal španělkou.“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Věci nevidané

„Slyšte“ vykřikl kanovník a postavil sklenici, „vy jste to strpěl! Vy jste se nebránil“ Řka to, abbé zat’al pěst, a přistoupiv co nejblíže k oběma přátelům, jal se vypravovati o svém odhodlání při nočním dobrodružství s Annou“Když jsem viděl,“ řekl, „že opilci od Zelené panny vnikají oknem do vozu, pojala mě tak veliká zuřivost, že bych byl roztál

ničemníkům hlavy, a lituji, že moje pěst nebyla ani řetavá ani ostrá ani dost mohutná.“

„Počínal jste si dobře,“ řekl Antonín,
„nebot’ jste neužíval svých zbraní a
neusazoval jste výtržníků citátem. Vy
a major jste vzácní mužové. Avšak
co s tím? Pijte“ Když vyprázdnili
sklenice, kanovník se zamyslíl a řekl:
„Antonínův zájem je dosti široký.
Proč mu Anna před ostatními nedala
přednosti.“

Vše uplyývá

„Zvolila mě dosti brzy,“ děl mistr,
„ale právě proto je tomu již dávno.“

Potom, nehodlaje již mluvit o Anně,

jal se majorovi ukazovati několik
cviků, které

ztužují

svalovinu levého srdce. Abbé otevřel
knihu, a když byl mistr dokončil
výklad, dal se do své

hry i major kroutě zápěstím a
zachováváje důstojné mlčení. *Co se
Kateřině líbí a co odsuzuje*

V tu dobu paní Důrová stanula ve
vrbinách. Potemnělá Orše se bystře
sunula mimo ni a

nad hlavou poletovali ptáci, jichž
Kateřina neznala, byla však klidná.
Na věži svatého Vavřince PDF
created with pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

odbíjely hodiny. Když dozněly, paní
si vzpomněla na oběd, a změnivši
místo, uviděla nad střechami kabin
hlavu manžela.

„Hle,“ pravila s nevolí, „Antonín v
soukromí cvičí tělesné síly. Jsem si
jistá, že někde v koutku svírá abbé
knihou svoji tvář; kdybych jej
poslouchala, nikdy se nedovím, kde

je počátek jeho knižních řečí, a nikdy se nedopočítám konce. Ti dva jsou úchylní náruživci a major se svou topornou důstojností, jeť se nebojí výsměchu, jim nezadá ani v nejmenším, neboť jen blázen slouží minulým věcem a neužívá toho, co jest.“

Řkouc to, rozhlížela se paní Důrová na všechny strany a tehdy, sledujíc cestu k obci

Studené, která stoupá po druhém břehu od řeky vzhůru do veliké výše, spatřila zelený vůz, jeť

vlekl selský kůň. Arnoštek seděl na kozlíku a práskal bičem. Anna šla podle vozu opírajíc se dlaní o jeho stěnu a vzadu běžel maličký psíček.

„Ach,“ vydechla cítíc, že je na chvíli veta po její občanské jistotě, a setřela si hřbetem ruky slzu“ Ach, ach, ach. Jak je krásné kouzlit ohně a po širém světě si pohrávati malými oblými věcmi. Jak je krásné počítati dny do tří a míjeti město po městě!

Jak je krásné strojit dějství od počátku do konce a opakovati je znovu a znovu před lidmi, z nichž

nikdo mimo nás neví, co se stane.

Lampy! Kouzelný klobouk! A strmý provaz! Vizte mě, divákově, jak oděna jsouc

trikotem, flanderským podpírám Arnoštka, neboť je to slaboučký kouzelník. Jak je to krásné. Jak je krásné býti kadeřavým“

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com